

ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

ΤΕΥΧΟΣ ΑΡ. 8

ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2005

-Χριστός
'Αγέσθη!

-'Αληθῶς
'Αγέσθη!

“ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ”

τ.8, ΜΑΪΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ 2005
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ
ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ
ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ - ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ
330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ τηλ. - fax 26340 - 44.391
e-mail: agnektar@mes.forthnet.gr

ΕΚΔΟΤΡΙΑ:

ΜΟΝΑΧΗ ΝΙΚΟΛΗΜΗ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ-ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ:

LETTRA Τζουβάρας Βασιλίας, Ήλιούπολη

ΚΩΔΙΚΟΣ: 7109

**ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ
330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ
τηλ.-fax 26340 - 44.391**

Τό περιοδικό αυτό ξεκίνησε την πορεία με στόχο την κατά Θεόν βοήθεια όλων μας. Κρατάτε στά χέρια σας τό ὄγδοο τεύχος. Θέλουμε ταπεινά νά ἐνημερώσουμε τούς ἀναγνώστες μας, ὅτι:

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΔΩΡΕΑΝ.

Ἡ ταχυπληρωμή πού ἐσωκλείουμε εἶναι γιά ὅσους θέλουν προαιρετικά νά ἀποστείλουν τήν ἐλεημοσύνη τους γιά τό Μοναστήρι μας, πού εἶναι ὑπό ἀνέγερση καί ἔχει ἀνάγκη τήν βοήθειά σας.

Ὅσοι λοιπόν θέλετε νά βοηθήσετε τήν ἀνέγερση τῆς Μονῆς, καθώς καί τήν ἔκδοση αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ, μπορεῖτε νά μᾶς ἀποστέλετε τήν βοήθειά σας μέ τήν ταχυπληρωμή πού ἐσωκλείουμε ἢ μέ κατάθεση στήν Ἑθνική Τράπεζα στόν ἀριθμό 426/440265-04 δίνοντας καί τό ὄνομά σας. Κατόπιν ἐνημερώστε μας τηλεφωνικά γιά νά λάβετε τή σχετική ἀπόδειξη.

Σᾶς ἐνχαριστοῦμε θερμά
Ἐκ τοῦ περιοδικοῦ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

6

ΑΦΙΕΡΩΜΑ:

**ΚΩΝΣΤΑΝΤΙ
ΝΟΥΠΟΛΗ:**
χθές και
σημερα

24 **ΜΕ ΛΟΓΙΑ
ΑΠΛΑ:**
γιά τήν σπουδαί-
τητα τῆς ἱερωσύνης

16 **ΜΟΝΑΧΙΚΕΣ
ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ:**
π. Δημήτριος
Παπαντώνης

12 **ΟΥΡΑΝΙΟΙ
ΑΝΘΡΩΠΟΙ:**
Ἡ Ἁγία Λυδία
ἡ Φιλιππησία

20 **ΕΠΙΛΟΓΕΣ:**
Τό Εὐρω
συναγμα & τά
δεινά πού μᾶς
περιμένουν

28 **ΕΝ ΣΩΜΑΤΙ
ΥΓΙΕΙ:**
Χοληστερίνη

Αγαπητοί μας ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, φίλοι ἀναγνώστες τοῦ Περιοδικοῦ μας "Μοναχική Ἐκφραση"

Χριστός Ἀνέστη!

Γιὰ ἄλλη μιὰ φορά ζήσαμε τὰ Ἄχραντα Πάθη τοῦ Χριστοῦ μας καί φτάσαμε στήν ἐνδοξη Ἀνάστασή Του. Ὁ ἴδιος ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὅσο κι ἂν αὐτό δέν χωρᾷ στό μικρὸ μυαλό μας, ἀνέβηκε γιὰ ἄλλη μιὰ φορά στό Σταυρό, ἀφοῦ πρῶτα δέχτηκε τοὺς ἐμπυτυσμούς, τίς μαστιγώσεις, τοὺς δαρμούς, τοὺς χλευασμούς, τὸ ἀγκάθινο στεφάνι, τὸ καλάμι καί τέλος βάδισε μόνος τὴν ὁδὸ τοῦ Μαρτυριοῦ Του, στό ἐκούσιο πάθος Του, φτάνοντας μέχρι τὸ Σταυρό. Τὰ Ἄχραντα Χέρια Του, πού μᾶς ἐπλάσαν ἀπὸ τὸ χῶμα, δέχτηκαν τὰ καρφιά ἀπὸ τὰ χέρια τῶν παιδιῶν Του. Τὰ Ἄχραντα Πόδια Του πού τὰ προσκυνοῦσε ὁ Ἀδάμ καί ἡ Εὐὰ στὸν Παράδεισο καί πού ἔχουν γιὰ ὑποπόδιο τὴ γῆ, καρφώθηκαν καί αὐτὰ ἀμειλικτα στό Σταυρό. Καί τὸ Τίμιο Αἷμα Του πότισε τοὺς ἥλους, πότισε τὸ ξύλο τοῦ Σταυροῦ καί ἔφτασε μέχρι τὴ γῆ. Καί τὴν πότισε μέχρι τὰ ἔγκατά της, πνίγοντας μέσα σέ αὐτὸ τὸ Τίμιο Αἷμα κάθε ἁμαρτία καί κάθε μίσος.

Κάθε χρόνο περιμένουμε αὐτὲς τίς ἡμέρες μέ λαχτάρα. Σάν τίς μυροφόρες βαδίζουμε μαζί Του στὴ μαρτυρική Του πορεία. Σάν τὴν πόρνη τοῦ Εὐαγγελίου γονατίζουμε μπροστά Του καί μέ τὰ δάκρυα μας, σάν τὸ πολύτιμο μύρο μέ τὸ ὁποῖο ἐκεῖνη ἄλειψε τὰ Ἄχραντα Πόδια Του, ζητᾶμε τὴ δικὴ μας συγχώρηση γιὰ ὅλα τὰ σφάλματά μας, γιὰ ὅλα αὐτὰ πού δέν ἔχουμε κάνει ἀκόμη, γιὰ τοὺς ἐμπυτυσμούς καί τίς λουιδωρίες πού Τοῦ δώσαμε μέ τίς πράξεις μας, γιὰ τὰ καρφιά πού Τοῦ μπηξαμε μέ τίς ἁμαρτίες μας. Δίπλα στὸν πόνο γιὰ τὸ πάθος Του, διπλα στὴν ἄφατη ἀγάπη Του γιὰ ὅλους, στέκεται σάν θλιβερὸ ἀντιστάθμισμα ἡ δικὴ μας ἀδιορθωσία καί οἱ πολλές μας πτώσεις. Ἕνας Θεὸς σταυρώνεται καί ἡ στολή τῆς ψυχῆς μας εἶναι ἀκόμα πιὸ σκοπιωμένη καί ἀπὸ τοὺς χωματένιους δρόμους...

Ὅλες αὐτὲς τίς ἡμέρες, ἀκόμα πιὸ ἔντονα ἀπὸ τίς ἄλλες, καθὼς ἀκοῦμε τὰ τροπάρια γιὰ τὴν τραγικὴ μορφή τοῦ Ἰουδα, τοῦ μαθητῆ πού προδῶσε, προσπαθοῦμε νὰ κοιτάξουμε μέσα στὰ κατὰβαθα

τῆς ψυχῆς μας γιὰ νὰ βροῦμε τὸ Φῶς ἐκ Φωτός, γιὰ νὰ βροῦμε τὴν πνοή Του, πού εἶναι ἡ δικὴ μας πνοή... Γιὰ νὰ βροῦμε τὴν Ἀγάπη πού μόνο συγχωρεῖ, πού στέκεται πάντα δίπλα στὸν ἀδύναμο ἄνθρωπο, σέ κάθε ἄνθρωπο, ὅποιος κι ἂν εἶναι αὐτός, χωρὶς προσωποληψίες καί συναισθηματισμούς. Καί ὅσοι πραγματικά κοιτάξαμε μέσα μας, δέ βρήκαμε παρὰ τὴ δυσωδία τῶν ἁμαρτιῶν μας καί μετανοιώνοντας γι' αὐτὲς, μαζέψαμε τὰ ἀσυγκράτητα δάκρυά μας γιὰ νὰ τὰ προσφέρουμε ὡς μύρο μετανοίας στὴν Ἐσταυρωμένη Ἀγάπη μας, ζητώντας τὴ λύτρωσή μας. Μετάνοια, συντριβὴ, πόνος γιὰ τίς ἁμαρτίες μας, ἐλπίδα γιὰ τὴ συγχώρησή μας, χαρὰ γιὰ τὸν λυτρωμὸ μας.

Ὁ καθένας ἀπὸ ἐμᾶς ἔχει ἓνα ρόλο σ' αὐτὸ τὸ ἐκούσιο Πάθος τοῦ Χριστοῦ μας. Ἄλλος εἶναι ὁ Ἰουδας καί ἄλλος ὁ ἡγαπημένος μαθητῆς, ἄλλος εἶναι ὁ Σίμων ὁ Φαρισαῖος μέ τοὺς λογισμούς του καί ἄλλος ἡ πόρνη πού ἄλειψε τὸν Κύριό μας μύρο, ἄλλος εἶναι ὁ Σίμων ὁ Κυρηναῖος καί ἄλλος ὁ Ἐκατόνταρχος. Ἄλλος εἶναι ὁ ἐκ δεξιῶν ληστής καί ἄλλος ὁ ἐξ ἀριστερῶν. Ἄλλος εἶναι ὁ στρατιώτης πού ἐκέντησε μέ τὴ λόγχη τὴν πλευρά τοῦ Χριστοῦ καί ἄλλος εἶναι ὁ Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀρμαθαίας πού Τὸν κήδευσε... Μέσα σέ ὅλα αὐτὰ πού μεριμνοῦμε καί πού κάποτε θὰ τελειώσουν χωρὶς νὰ ἀφήσουν τίποτα πίσω τους, ἄς ἀναλογιστοῦμε αὐτὸ πού ἔχει οὐσιαστικὰ νόημα καί ἀξία γιατί θὰ μείνει αἰώνιο.. Ἀνέναντι σέ Αὐτόν πού ἀπὸ Θεὸς ἔγινε ἄνθρωπος καί σταυρώθηκε γιὰ νὰ σώσει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καί κουβάλησε ὅλες τίς ἁμαρτίες μας, ποιὰ εἶναι ἡ στάση μας, ἡ θέση μας καί ὁ ρόλος μας κοντὰ Του; Εἴμαστε στὴν οὐσία ὅλοι παιδιά Του, ὅταν Ἐκεῖνος εἶναι γιὰ ὅλους ἀνεξαιρέτως Πατέρας; Ἄν εἴμαστε, τότε πραγματικά θὰ βιώνουμε τὸ **Πάσχα**, τὴ **διάβαση** δηλαδή ἀπὸ τὸ θάνατο στὴ ζωὴ, ἀπὸ τὴν ἁμαρτία στὴ μετάνοια, ἀπὸ τὸ μίσος στὴν ἀληθινή καί αἰώνια Ἀγάπη... **Χριστὸς Ἀνέστη!**

Ἡ Ἡγουμένη,
† Μόνικα Μοναχὴ
καί αἰ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφαί.

ΠΑΣΧΑ ΣΤΗΝ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΜΑΣ

Ὡς ἀποστέλλουμε τίς πιό ἐγκάρδιες εὐχές μας γιά τή λαμπροφόρο Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, εὐχόμενες σέ ὅλους σας τό φῶς τῆς Ἀναστάσεως νά φωτίζει τή ζωή σας καί νά σκορπᾶ χαρά, εἰρήνη, ἀγάπη καί νά ὀδηγεῖ μέ ἀσφάλεια τίς ψυχές ὄλων σας στόν ἀγιασμό καί στή θέωση, γιά νά συνανασπιθοῦμε καί νά συγκατοικίσουμε μέ τόν Ἀναστάντα Χριστό μας στήν Οὐράνια Αὐτοῦ Βασιλεία.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗ:

χθές και σήμερα...

Αυτό τό ἀγκάθι περνᾶ ἀπό Ἕλληνα σέ Ἕλληνα, ἀπό καρδιά σέ καρδιά, αὐτά τὰ 550 χρόνια καί δέν ἀφήνει τό ὄνειρο νά σβήσει, τήν ἐλπίδα νά πεθάνει.

Καθώς περάσαμε τὰ σύνορα, ἡ θεά τῆς ἡμισελήνου μᾶς ἔφερε δάκρυα στά μάτια, καί ἡ λαχτάρα ἔγινε πιό ἔντονη. Σέ λίγες ὥρες φάνηκαν μπροστά μας τὰ ἀπόρθητα τείχη πού μᾶς γύρισαν πίσω, στήν ἡμέρα τῆς Ἀλώσεως. Ὁ Σουλτάνος Μωάμεθ ὁ Β΄, ὁ Πορθητής, εἶχε πάρει ἀπόφαση νά ἐπιτεθεῖ στήν

Πόλη, τήν Τρίτη 29 Μαΐου. Στίς 1.30 τή νύχτα λοιπόν στέλνει πρῶτα τούς ἀτάκτους,

Περισσότερα ἀπό 550 χρόνια ἔχουν περάσει ἀπό τήν ἀποφράδα ἐκείνη ἡμέρα, τήν Τρίτη 29 Μαΐου 1453, πού ἔπεσε ἡ Πόλη μας στούς Τούρκους. Μιά χειμωνιάτικη μέρα ἀξιωθήκαμε κι ἐμεῖς νά φτάσουμε στή Βασιλεύουσα, ὡς ταπεινοί προσκυνητές, ἀλλά μ' ἓνα ἀγκάθι στήν καρδιά μας.

τούς λεγόμενους βαζυβουζούκους ἀνοίγοντας ἔτσι τήν ἐπίθεση. Οἱ σάλπιγγες καί τὰ τύμπανα ἤχου. Σκοπός του εἶναι αὐτοί οἱ ἄτακτοι τυχοδιῶκτες, πού τούς εἶχε μαζέψει ἀπό κάθε χώρα καί φυλή, νά κουράσουν τούς Βυζαντινοί, ὅπως καί τελικά ἔγινε. Ὄταν λοιπόν ὑποχώρησαν ἄτακτα οἱ βαζυβουζούκοι, ὁ Σουλτάνος ἐπιτίθεται ξανά χωρίς νά τούς δώσει

ούτε μία στιγμή ανάπαυσης. Όλη τή νύχτα προσπαθούν οι Τούρκοι να σκαφαλώσουν στά απόρρητα τείχη, αλλά οι άμυνόμενοι Βυζαντινοί, αν και λιγότεροι και πολύ κουρασμένοι, ανθίστανται σθεναρά. Μιά ώρα πριν από τήν αύγή, ένα βλήμα από τό μεγαλύτερο πυροβόλο του Μωάμεθ, γκρεμίζει ένα μεγάλο μέρος του τείχους και μία ομάδα από Τούρκους ρίχνεται στο ρήγμα, φωνάζοντας ότι ή Πολη είναι δική τους. Ο Αυτοκράτορας όμως καταφέρνει μέ λίγους στρατιώτες ν' αποθήσει τήν επίθεση και νά σκοτώσει τούς περισσότερους. Στή συνοικία των Βλαχερνών, ό άγωνας είναι πιο σκληρός, αλλά παρ' όλα αυτά, οι Ένετοί, πού φυλούν εκεί τίς πύλες, αποκρούουν όλες τίς επιθέσεις των Τούρκων. Ο Σουλτάνος όμως δέν προείται, ίσως γιατί είναι βέβαιος ότι όλες αυτές οι επιθέσεις γρήγορα θά έξου-

δενώσουν τούς Βυζαντινούς και τότε τό όνειρό του θά γίνει πραγματικότητα: ή Βασιλεύουσα θά του άνήκει. Ψύχραιμος λοιπόν και αισιόδοξος, έτοιμάζει νέα επίθεση από τό πιο επίλεκτο και πειθαρχημένο σώμα του στρατού του, τούς Γενίτσαρους. Ο ίδιος τούς οδηγεί στήν επίθεση μπροστά στά τείχη. Κι εκείνοι, πειθαρχημένοι, όρμούν κατά κύματα, μέ θάρρος και αυτοθυσία, χωρίς κανένα πανικό. Οι Βυζαντινοί πολεμούν άκατάπαυστα. Δέν έχουν κοιμηθεί για μέρες και πολεμούν μέ υπεράνθρωπες προσπάθειες, ξέροντας ότι μόνο αν λίγο χαλαρώσουν, ή Πόλη θά τουρκέψει... Ο άγωνας στήν “κοιλιάδα του λύκου” γίνεται σώμα μέ σώμα. Οι Βυζαντινοί βλέποντας ότι ούτε οι γενίτσαροι δέν μπορούν νά τούς κάμψουν αρχίζουν νά έλπίζουν... Άλλά όμως έγινε τό τραγικό λάθος. Μιά μικρή πύλη έξόδου, στή γωνιά του τείχους των Βλαχερνών, γνωστή ως κερκόπορτα, μένει χωρίς άμπάρες και δίνει έτσι τήν εύκαιρία στους Τούρκους νά μπουν από εκεί και μέ μία σκάλα ν' ανέβουν στήν κορυφή των τειχών. Σ' αυτό τό τραγικό λάθος έρχεται νά προστεθεί ένα ακόμα πιο φοβερό. Τραυματίζεται θανάσιμα στο στήθος ό Τζιουστινιάνι, Γενουάτης ιδεολόγος πού μαζί μέ 1.000 περίπου

ιστορικό μοναστήρι της Παναγίας, ο μοναχός που τηγάνιζε ψάρια, άκουσε τό φορικό μαντάτο “Εάλω ή Πόλις”. Άπίστευτο! άναφωνεί, άδύνατον ό Θεός νά έπέτρεψε τήν άλωση τής Πόλης μας. Άν είναι άληθινό τό μαντάτο, αυτά τά ψάρια που είναι στό τηγάνι, νά ζωντανέψουν. Καί ω του θαύ-

άνδρες έφτασε στην Πόλη για νά τήν υπερασπιστεί έως θανάτου. Όταν όμως τραυματίστηκε, παρακαλεί τούς άνδρες του νά τόν μεταφέρουν εκτός πεδίου μάχης και ή υποχώρησή τους σκορπά τόν πανικό στό πεδίο τής μάχης. Οί Βυζαντινοί έχουν μείνει πιά μόνοι τους και ή αντίστασή τους σταδιακά κάμπτεται. Οί γενίτσαροι προωθοούνται στό έσωτερικό τών τειχών και από εκεί στό έσωτερικό τής Πόλης, ενώ από τήν κερκόπορτα συνεχίζουν νά μπαίνουν οί Τούρκοι χωρίς ουσιαστική αντίσταση. Ο Κωνσταντίνος παλεύει νά περισώσει ό,τι μπορεί από τήν Αυτοκρατορία του. Όρμα γενναία στίς όρδες τών Τούρκων και από εκείνη τή στιγμή δέν τόν ξαναείδε κανένας ζωντανό. Σέ λίγες ώρες ή απόρθητη Πόλη, ή Βασιλεύουσα, είχε πέσει στά χέρια τών Τούρκων. Η Πόλις “Εάλω... Τά άπίστευτα νέα φτάνουν μέχρι τό Μπαλουκλί, όπου εκεί, στό

ματος! Τά ψάρια που ακόμα και σήμερα τρέχουν φοβισμένα μέσα στό άγίασμα, στό Μπαλουκλί είναι από τή μιá μεριά ακόμα μισοτηγανισμένα, γιατί ακριβώς εκείνη τή στιγμή που είπε αυτά τά λόγια ό μοναχός, τά ψάρια πήδηξαν από τό τηγάνι κι έπεσαν μέσα στό άγίασμα.

Όλος ό λαός, γυναίκες γέροι και παιδιά, όσο μαινόταν ή πολιορκία κι άκόμη περισσότερο τήν ήμέρα τής επίθεσης, εκείνη τή φορική Τρίτη τής 29ης Μαΐου, είχαν συγκεντρωθεί στή μεγάλη Έκκλησιά, στην Άγία του Θεού Σοφία και μέ παρακλήσεις και ίκεσίες παρακαλούσαν τήν Παναγία νά μειτεύσει στον Υιόν της και νά μήν τουρκέψει ή Πόλη μας. Δέν υπάρχει καμιά έλπίδα για αυτός παρά μόνον ή Κυρία Θεοτόκος. Κλάμα και όδυρμός, προσευχές και λιτανείες συνεχώς, για ήμέρες.

Όταν ό Τούρκος μπήκε στην Πόλη μας δέν άφησε τίποτα όρθιο. Ό,τι είχε

ἀπομείνει ἀπό τούς σταυροφόρους πού τήν είχαν λεηλατήσει τό 1204, τότε πού ὅπως γράφει ὁ Χωνιάτης “ἀπό τήν λεηλασία καί τά ὄργια τό θεῖο ἐμολύνηθαι δάπεδο”, τό ἀποδεκάτισε καί τό κατέστρεψε μέσα σέ τρεῖς ἡμέρες ὁ Μωάμεθ μέ τό στρατό του.

Καθώς μπήκαμε στήν μεγάλη Ἐκκλησιά, σ' αὐτό τό θαῦμα τῶν αἰῶνων πού ἔχτισε ὁ Ἰουστινιανός, μᾶς συνεπῆρε τό δέος, καθώς δέν εἶχαμε ἀντικρύσει ποτέ κάτι τόσο μεγαλοπρεπές, τόσο θεϊκό. Δέκα χιλιάδες τεχνίτες τήν χτίζανε καί ὅπως λέει ἡ παράδοση, τό σχέδιό της τό

φάνερωσε στόν Αὐτοκράτορα ἄγγελος ἔξ οὐρανοῦ. Οἱ καλύτεροι ἀρχιτέκτονες, ὁ Ἄνθემος καί ὁ Ἰσίδωρος, ἐπιστρατεύτηκαν γιά νά ἐπιβλέψουν τό ἔργο καί νά ὑλοποιήσουν τό ὄνειρο πού εἶχε ὁ

Αυτοκράτορας. Κάθε 12 τούβλα πού ἔχτιζαν, ἔφερναν ἱερέα καί διάβαζε τήν εὐχή πού ἀρμόζει στό χτίσιμο τῆς Ἐκκλησίας κι ἄνοιγαν τρυπες καί ἔβαζαν μέσα λείψανα ἁγίων, μέχρι νά τελειώσει καί ὁ θαυμαστός τρούλλος, ὁ ὁποῖος εἶναι πραγματικό ἀρχιτεκτονικό θαῦμα, γιατί φαίνεται ὅτι στέκεται στόν ἀέρα καί συμβολίζει τόν οὐρανό. Τά καλύτερα ὑλικά ἀπό ὅλη τήν αυτοκρατορία συγκεντρώθηκαν γιά νά στολίσουν τήν Ἁγία-Σοφιά. Πολύτιμες πέτρες, μοναδικές σέ μέγεθος καί σπανιότητα στόλισαν τόν ἄμβωνα καί τόν σολέα καί ὀλόχρυσα ἱερά σκεύη, δισκοπότηρα καί θυμιατά κατασκευάστηκαν, ἐνῶ φέρανε καί τό πέτρινο πεζούλι τοῦ Ἁγίου Φρέατος ἀπό τή Σαμάρεια, αὐτό πού κάθισε ὁ Χριστός ὅταν μίλησε μέ τή Σαμαρείτιδα. Ἔφεραν ἀπό τό Ἱεροσόλυμα τόν Τίμιο Σταυρό καί τόν ἔστησαν ὄρθιο στό σκευοφυλάκιο, ὅπως τότε πού καρφώθηκε πάνω του ὁ Κύριος καί Θεός μας. Ὅταν στίς 22 Δεκεμβρίου τοῦ 537μ. Χ. τελείωσε ὁ Ναός, μόλις 5 χρόνια μετά ἀπό τήν ἡμέρα πού μπήκε ὁ θεμέλιος λίθος (αὐτό ἀποτελεῖ ἕνα ἐπιπλέον θαῦμα) καθώς μπήκε ὁ Ἰουστινιανός μέσα, ἀναφώνησε “Νενίκηκά σε Σολομών”! Γιατί πραγμα-

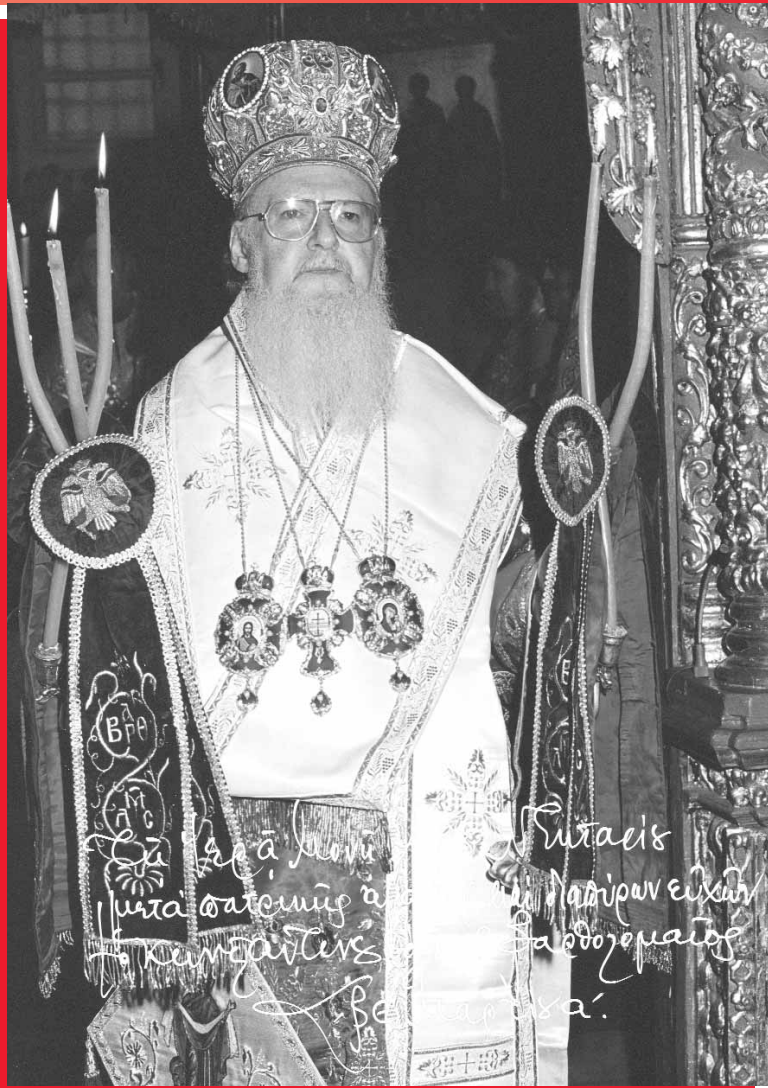
τικά, ἡ Ἐκκλησία πού ἔχτισε ξεπέρασε τό Ναό τοῦ Σολομώντα, ὄχι μόνο σέ μέγεθος, ἀλλά καί σέ πλοῦτο καί μεγαλοπρέπεια. Ἀκόμη καί σήμερα, καθώς μπαίνει κανεῖς μέσα στήν Ἁγία Σοφιά μένει ἐκστατικός ἀπό τή μοναδική αὐτή Ἐκκλησία. Ὁ ἥλιος, πού φωτίζει καί τήν ἐπτάλοφη Πόλη, εἰσβάλλει ἀπό τό πλῆθος τῶν παραθύρων τοῦ τρούλλου μέσα στήν Ἐκκλησία καί τή στολίζει μέ φῶς ἰλαρόν, ἁγίας δόξης. Ἄν καί ὅλη ἡ Ἐκκλησία εἶναι μεγαλοπρεπής καί ἐπιβλητική, ὡστόσο καθώς μπαίνει κανεῖς μέσα, ἡ ματιά κατευθύνεται αὐτόματα στό μεγαλοπρεπή τρούλλο, ἐνῶ ἕνα ἱερό δέος σέ κυριεύει. Ἄν καθίσει κανεῖς ἀκριβῶς στό κέντρο καί στρέψει τό βλέμμα κατακόρυφα πρὸς τά ἐπάνω, νομίζει ὅτι ὁ τρούλλος δέν στηρίζεται πουθενά, ἀλλά κρέμεται ἀπό τόν οὐρανό. Καί καθώς τό φῶς μπαίνει ἀπό τά πάμπολλα παράθυρα τοῦ τρούλλου καί διαχέεται παντοῦ, σοῦ δίνει τήν ἐντύπωση ὅτι κατέβηκε ὁ οὐρανός καί ἀπλώθηκε μέσα στήν Ἐκκλησία: “ἐν τῷ Ναῷ ἐστῶτες τῆς δόξης Σου, ἐν οὐρανῷ ἐστάναι νομίζομεν”.

Ἔνα μέρος τῆς καρδιάς μας ἔμεινε ἐκεῖ, στήν Ἁγία-Σοφιά, στή μεγάλη κλη-

ρονομιά μας, πού ἄν και εἶναι ὑπόδουλη, εἶναι ὁμως ἓνα κομμάτι τῆς καρδιάς μας, εἶναι τό ἀκοίμητο ὄνειρό μας. Κι ἄν ἡ Ἁγια-Σοφία μᾶς ἔχει κλέψει ἓνα κομμάτι τῆς καρδιάς μας, ἐκεῖ στήν Πόλη τῶν ὀνείρων μας, ἔχουμε μιά ἀκόμα μεγάλη καί ἀνεξίτηλη ἀγάπη: τό Πατριαρχεῖο μας, πού εἶναι γιά μᾶς ὁ ὀμφαλός τῆς γῆς, ἡ παρακαταθήκη πού φυλᾶνε ἐδῶ και αἰῶνες οἱ Πατριάρχες τῆς Κωνσταντινουπόλεως, διαφυλάττοντας τήν ἀληθινή πίστη καί τήν ὀρθόδοξη Παράδοση. Μέ περισσή εὐλάβεια κι ἐμεῖς φτάσαμε ὡς ταπεινοί προσκυνητές στό Φανάρι, ὅπου ἐγκάρδια μᾶς ὑποδέχθηκε ὁ Οἰκουμενικός μας Πατριάρχης Βαρθολομαῖος και μᾶς συγκίνησε βαθύτατα μέ τήν ἀγάπη του και τά πατρικά του λόγια.

Τά λείψανα τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου και τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, τῶν δύο αὐτῶν μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας πού βρίσκονται πλέον στό Φανάρι, καθῶς και οἱ λάρανακες τῶν τριῶν μεγάλων ἁγίων μας, τῆς Ἁγίας Εὐφημίας, τῆς Ἁγίας Σολωμονῆς και τῆς Ἁγίας Θεοφανοῦς, σκορπίζουν στόν προσκυνητή πλοῦσια τήν χάρη τοῦ Θεοῦ, τόν παρηγοροῦν και τόν ἐνισχοῦν.

Καθῶς τό δειλινό ἔπαιζε μέ τό Βόσπορο, ἐμεῖς ἀποχαιρετούσαμε τήν Πόλη τῶν

ὀνείρων μας, τήν Βασιλίδα τῶν Πόλεων, τήν Βασιλεύουσα μας, ἀλλά ἀφήναμε ἐκεῖ, ἓνα δάκρυ κι ἓνα κομμάτι τῆς καρδιάς μας, παίρνοντας μαζί μας τίς θύμησες πού ξύπνησαν καθῶς κοιτάσαμε, ὀλες αὐτές τίς ἡμέρες πού βρεθήκαμε ἐκεῖ, τό χαμένο Βυζάντιο, πού καθῶς ἔπεσε στά χέρια τῶν Τούρκων, μᾶς ἄφησε μιά ἀνοιχτή πληγή, ἀλλά κι ἓνα κρυφό ὄνειρο, πού αἰῶνες τώρα τό ἔχουμε κάνει προσευχή, ἀναμένοτας μέ ἐλπίδα τήν ἐκπλήρωσή του: “Πάλι μέ χρόνια μέ καιρούς πάλι δικιά μας θᾶναι”..

ΛΗ ΑΓΙΑ ΛΥΔΙΑ Η ΦΙΛΙΠΠΗΣΙΑ

η πρώτη Εὐρωπαϊά
χριστιανή

Τόν Θεόν σεβομένη διανοίας εὐθύτητι,
τό τῆς χάριτος φέγγος διά Παύλου εισδέδε-
ξαι, καί πρώτη ἐν Φιλίπποις τῶ Χριστῶ ἐπί-
στευσας θεόφρον πανοικί· διά τοῦτό σε
τιμῶμεν ἀσματικῶς, Λυδία Φιλιππησία.
Δόξα τῶ εὐδοκήσαντι ἐν σοί, δόξα τῶ σέ
καταυγάσαντι, δόξα τῶ χορηγοῦντι διά σου
ἡμῖν τά κρείττονα.

Ἀπολυτίκιον τῆς
Ἁγίας Λυδίας τῆς Φιλιππησίας

Οἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, ὅπως γνωρίζουμε εἶναι τό βιβλίο τῆς Καινῆς Διαθήκης πού περιγράφει γεγονότα ἀπό τή ζωή καί τή μετέπειτα δράση τῶν Ἀποστόλων, ἰδιαίτερα τῶν δύο πρωτοκορυφαίων, Πέτρου καί Παύλου, γιά τήν ἴδρυση καί τήν ἐπέκταση τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Τά ἐξιστορεῖ ὁ Ἀπόστολος Λουκᾶς σ' ἓνα ἐπίσημο πρόσωπο, τόν Θεόφιλο καί γι' αὐτό συχνά συναντοῦμε τή φράση “κράτιστε Θεόφιλε”. Ἀποτελεῖ τή συνέχεια τοῦ Εὐαγγελίου του, στό ὅποιο ὁ Ἀπόστολος μέ τόν “πρῶτο λόγο” ὅπως τόν ὀνομάζει, θέλοντας νά γνωρίσει στό Θεόφιλο τά περί τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου, τοῦ διηγήθηκε ὅλη τή ζωή καί τή δράση Του, τόν Σταυρικό θάνατο καί τήν Ἀνάστασή Του. Ἐτσι λοιπόν στό βιβλίο αὐτό τῶν Πράξεων τοῦ διηγήθηκε τή συνέχεια τῶν γεγονότων τῆς δράσεως τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, μετά τήν Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου.

Μέσα σ' αυτό τό βιβλίο λοιπόν τῶν Πράξεων, συναντοῦμε καί τό ὄνομα τῆς Λυδίας, ὅταν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος κατά τήν τρίτη Ἀποστολική περιοδεία του ἐπισκέφθηκε μέ τή συνοδεία του τούς Φιλίππους.

Τό 49 ἤ 50 μ.Χ. ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, μαζί μέ τόν Τιμόθεο καί τόν συγγραφέα τῶν Πράξεων, τόν Ἀπόστολο Λουκᾶ, ἔφτασαν στή Νεάπολη, τή σημερινή Καβάλα. Ἀπό ἐκεῖ μετέβησαν στούς Φιλίππους, μία ἀπό τίς σπουδαιότερες τότε πόλεις, πού βρισκόταν σέ ἄνθησι, καθώς ἦταν ἀποικία τῆς Ρώμης. Κοντά στή δυτική πλευρά τοῦ τείχους τῆς πόλης, ὑπῆρχε ἕνας ποταμός, ὅπου ἦταν τόπος προσευχῆς τῶν Ἑβραίων. Ἐκεῖ λοιπόν κατευθύνθηκε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἕνα Σάββατο, μέ τήν συνοδεία του καί ἀπήλυθε γιά πρώτη φορά τό κήρυγμά του στίς συγκεντρωμένες γυναῖκες. Μία ἀπό αὐτές ἦταν καί ἡ Λυδία...

Ἡ Λυδία ἦταν προ-

σήλυτη. Καταγόταν από τὰ Θυάτειρα τῆς Λυδίας καί ἐπειδή ἡ ἀνήσυχη καρδιά της ἀναζητοῦσε τὸ Θεό τῆς Ἀλήθειας καί ὄχι τὸ φέμα πού ὑπῆρχε στίς εἰδωλολατρικές θρησκείες τῆς ἐποχῆς, εἶχε ἀσπασθεῖ τὴν θρησκεία τῶν Ἑβραίων. Μὲ τὸν σύζυγό της Περικλῆ, ἀπέκτησαν τρία παιδιά, δύο ἀγόρια καί ἓνα κορίτσι. Μὲ πολὺ κόπο, ἀγωνία καί θάρρος, προσπαθοῦσε νὰ μεταδώσει στὰ παιδιά της τὴν δική της ἀνήσυχη ψυχὴ, τὴν δίψα γιὰ τὴν ἀλήθεια...

Συχνὰ συζητοῦσε μὲ τὰ παιδιά της γιὰ τίς σκέψεις τους, τίς ἀνησυχίες τους, τίς ἀπορίες τους σχετικὰ μὲ τὴ θρησκεία πού ἀκολουθοῦσαν, ἀλλὰ καί γιὰ ὅλα τὰ ἐρεθίσματα πού ὡς νέοι δέχονταν ἀπὸ τίς μυστικιστικές θεωρίες, καθὼς καί τίς διάφορες φιλοσοφίες πού μετέδιδαν μεγάλοι φιλόσοφοι τῆς ἐποχῆς. Ἐκείνον τὸν καιρὸ εἶχε γίνει σάλος καί εἶχαν ἀκουστεῖ μέχρι ἐκεῖ τὰ γεγονότα πού διαδραματίστηκαν στὴν Ἰουδαία μὲ τὸν Ἰησοῦ.

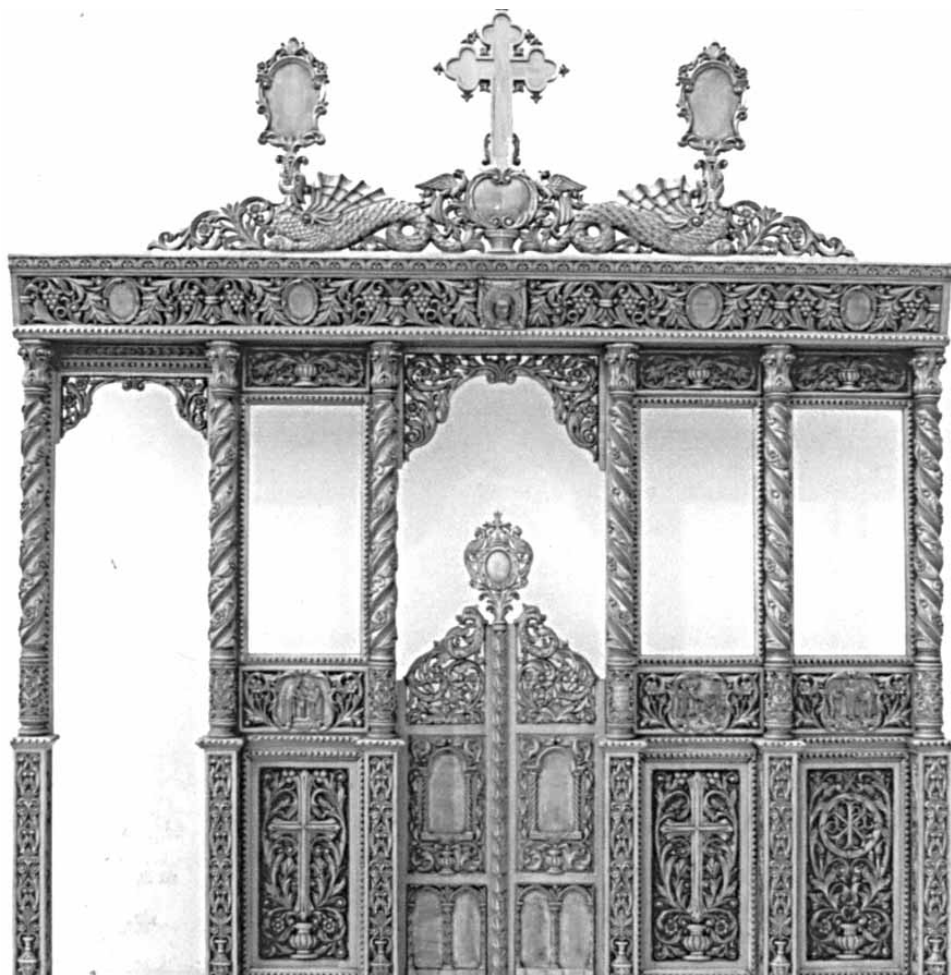
Σὲ αὐτὴ τὴν κατάσταση βρῆκε τὴ Λυδία ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ μίλησε στοὺς Φιλίππους γιὰ τὸν Λυτρωτὴ τοῦ Κόσμου. Ἀκούγοντας τὸν Ἀπόστολο τῶν Ἑθνῶν, ἡ Λυδία ἐνοιωσε ὅτι βρῆκε αὐτὸ πού ποθοῦσε ἡ ψυχὴ της. Ἀκούει μὲ προσοχὴ καί εὐλάβεια τὰ πύρινα λόγια τοῦ Ἀποστόλου. Ἡ διψασμένη ψυχὴ της, γεμάτη ἐνθουσιασμό καί θαυμασμό ἀποδέχεται ἀμέσως τὴ νέα διδασκαλία. Δηλώνει ὅτι πιστεύει ὀλόψυχα στὸ Χριστό καί πὼς θέλει νὰ γίνει χριστιανή. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, στὰ γάργαρα νερά τοῦ ποταμοῦ Ζυγάκτου βαπτίζει τὴ Λυδία.

Ἡ πρώτη χριστιανὴ τῆς Εὐρώπης φορὰ τὸ ἔνδυμα τῆς νεοφώτιστης. Εἶναι τὸ πρῶτο

μέλος τῆς πρώτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Νοιώθει ἀπέραντη εὐγνωμοσύνη πρὸς αὐτοὺς πού ἀνοῖξαν τὰ μάτια τῆς ψυχῆς της καί τῆς ἀπεκάλυψαν τὴν ἀλήθεια καί ὁδήγησαν τὰ βήματά της στὴν ὁδὸ τῆς σωτηρίας. Θέλει νὰ τοὺς προσφέρει τὰ ὑπάρχοντά της, τὴν πορφύρα πού ἐμπορεύεται, μόνο καί μόνο γιὰ νὰ τοὺς δείξει τὴν εὐγνωμοσύνη της. Ἀλλὰ ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν καί ἡ συνοδεία του δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ὑλικά ἀγαθὰ, δέχονται ὅμως τὴ φιλοξενία της γιὰ τὸς τὸ ζητᾶ παρακλητικὰ λέγοντάς τους: “εἰ κεκοίκατέ με πιστὴν τῷ Κυρίῳ εἶναι, εἰσελθόντες εἰς τὸν οἶκον μου μείνατε. Καί παρεβιάσατο ἡμᾶς” (Πραξ. 16,15).

Ἀπὸ ἐκεῖ καί πέρα ἡ Λυδία γίνεται ἱεραπόστολος καί προσφέρει τὰ πάντα στό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἴδια νοιώθει ὅτι δὲν ἀνῆκει πιά στὸν ἑαυτὸ της, ἀλλὰ ὅτι ὀλόκληρη ἔχει προσφερθεῖ στὸ Χριστό. Ἡ καρδιά της εἶναι αἰχμάλωτη τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Καί αὐτὸ πού τὴν πλημμυρίζει δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κρατήσει γιὰ τὸν ἑαυτὸ της. Ὁδηγεῖ καί ἄλλους κοντὰ στὸ Χριστό, γιὰ νὰ φωτιστοῦν καὶ ἄλλες ψυχές ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καί νὰ γνωρίσουν τὴν μόνη Ἀλήθεια. Ὁδηγεῖ τοὺς δικούς της πρῶτα ἀπ’ ὅλα στὴ νέα πίστη καί συστηματικὰ γίνεται ἱεραπόστολος καί ἄλλων ψυχῶν. Γίνεται ἡ Σαμαρεΐτιδα τῶν Φιλιππῶν. Καί ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐνεργὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Διακονεῖ μὲ ὅλες τῆς τίς δυνάμεις τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καί εἶναι παροῦσα σὲ ὅλες τίς ἐκδηλώσεις τῆς πρώτης ἐκεῖ Ἐκκλησίας. Ἔτσι ἐργάζεται σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς της, ὅπου παραδίδει τὴν ἀγία ψυχὴ της στίς 20 Μαΐου, δοξάζοντας ἐμπράκτως τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ μας.

**Τό ΤΕΜΠΛΟ στό παρεκκλήσιο
τῆς ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΤΗΣ ΓΟΡΓΟΥΪΠΗΚΟΟΥ
ἔχει ἀκόμα λίγο τήν ἀνάγκη σας.**

Ἀγαπητοί μας ἀδελφοί, Χριστός Ἀνέστη.

Ἐνα ἀρκετά μεγάλο μέρος ἀπό τά χρήματα πού ἀπαιτοῦνται γιά τό ξυλόγλυπτο τέμπλο στό παρεκκλήσιο τῆς Παναγίας τῆς Γοργοῦπηκόου ἔχει συγκεντρωθεῖ χάρις στή βοήθειά σας.

Σᾶς παρακαλοῦμε λοιπόν σ' αὐτό τό τελευταῖο στάδιο μῆ μᾶς ξεχάσετε, ὥστε νά μπορέσουμε νά συγκεντρώσουμε ὅλο τό ποσό τῶν 20.000 εὐρώ πού ἀπαιτεῖται γιά τήν ἀγορά του. Ὅπως σᾶς ἔχουμε πει πρόκειται γιά τό ἐσωτερικό ἐκκλησάκι ὅπου καθημερινά θά τελοῦμε ὅλες τίς ἀκολουθίες μας καί ὅλοι ὅσοι μᾶς ἔχετε βοηθήσει, ἀλλά καί ὅσοι μέχρι νά ὀλοκληρωθοῦν τά ἔργα στό παρεκκλήσιο αὐτό μᾶς βοηθήσουν νά τό ὀλοκληρώσουμε, θά μνημονεύεσθε ἐσαεὶ ὡς κτίτορες καί ἡ Παναγίας μας, ὡς Γοργοῦπηκόος, γοργά θά προστρέχει στίς ἀνάγκες σας.

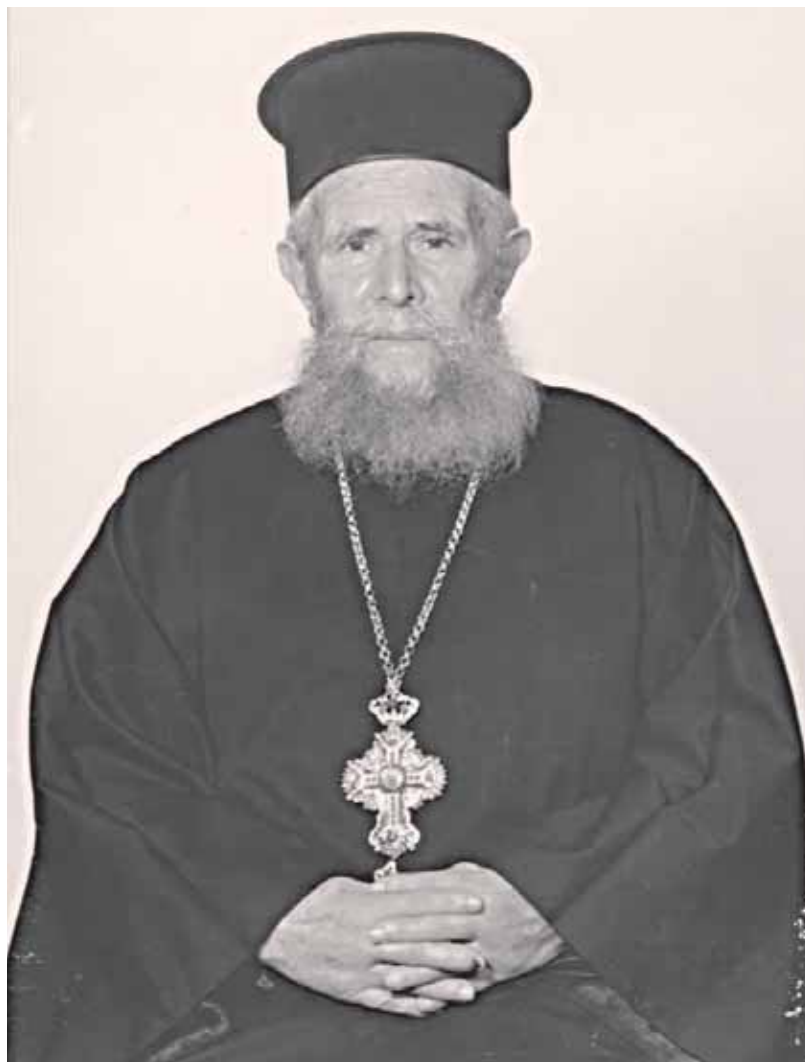
Ο μακαριστός π. Δημήτριος Παπαντώνης

ὁ πνευματικός χιλιάδων ψυχῶν

1912-1993

Συμπληρώνονται στις 26 Ἀπριλίου δώδεκα χρόνια από τήν κοίμηση τοῦ πατρός Δημητρίου Παπαντώνη. Μέ τήν κοίμησή του νοιώσαμε ὅλοι μας ὄρφανεμένοι καί πονεμένοι πού δέν θά ξαναβλέπαμε τήν γαλήνια μορφή του.

Ὁ π. Δημήτριος Παπαντώνης γεννήθηκε τό 1912 στό χωριό Ἅγιος Δημήτριος Ναυπακτίας. Ἦταν γιός τοῦ Ἀθανασίου καί τῆς Εὐαγγελίας. Τίς γυμνασιακές του σπουδές συνέχισε στήν Ἀθήνα μετά τόν πόλεμο, στόν ὁποῖο ὑπηρετήσε ὡς ἐφεδρος ἀξιωματικός στό Ἀλβανικό ἔπος. Μάλιστα, ὅπως θά περιγράψουμε πιο κάτω, μέ θαυμαστή ἐπέμβαση τῆς Παναγίας τῆς Προυσιώτισσας, γιατρεύτηκε ἀπό τήν παραλυσία στήν ὁποία τόν καταδίκασε ἓνας βαρῦς τραυματισμός του στόν πόλεμο. Στίς 15 Ἀπριλίου τοῦ 1944 χειροτονήθηκε διάκονος στόν Ἱερό Ναό Ἁγίου Δημητρίου Ναυπάκτου καί δύο μέρες μετά, ἱερέας στόν Ἱερό Ναό Ἁγίας Παρασκευῆς. Κατόπιν βρέθηκε στήν Ἀθήνα ὅπου ὑπηρετήσε σάν στρατιωτικός ἐφημέριος στό Γουδί καί κατέληξε στήν Ἁγία Μαρίνα Ἡλι-

ουπόλεως, ὅπου θά συνδέσει τό ὄνομά του ἄρρηκτα μέ τήν περιοχή καί θά συντελέσει βαθεῖα καί ριζικά στήν πνευματική καλλιέργεια τῶν κατοί-

κων τῆς περιοχῆς. Τό 1951 τοῦ ἀνατέθηκε τό λειτουργημα τῆς πνευματικῆς πατρότητος καί πραγματικά ἀπό ἐκείνη τήν ἡμέρα ἔγινε ὁ πνευματικός

χιλιάδων ψυχῶν.

Εἶναι χιλιάδες τὰ πνευματικά του παιδιά, πού γαλούχησε στό δρόμο τοῦ Θεοῦ, δίδαξε τό θεῖο θέλημα καί ἐνέπνευσε τόν θεῖο ἔρωτα. Προσευχήθηκε καί ἔκλαιγε γιά ὄλους. Κι ἐμεῖς εἴχαμε συνηθίσει σ' ἐκείνον νά προστρέχουμε γιά κάθε ἐρώτηση, γιά κάθε δυσκολία. Ὄταν ἐκείνος ἐφυγε ἀπό αὐτή τή ζωή, νομίσαμε ὅτι ἡ ἀπουσία του θά μᾶς κάνει νά νοιώθουμε ἐγκαταλελειμένοι. Κι ὁμως, ὦ τοῦ θαύματος! Ἀπό τήν ἡμέρα πού κοιμήθηκε, τόν νοιώθουμε συνέχεια κοντά μας. Μιά παρουσία συνεχῆ καί ἀκούραστη, πού μᾶς γεμίζει ἐλπίδα ὅτι μέ τήν προσευχή του κοντά στόν θρόνο τοῦ Θεοῦ πιά, μᾶς βγάζει ἀπό τόσα ἀδιέξοδα καί μᾶς λύνει ὄλες τίς ἀπορίες. Κατευθύνει ἀπό κεῖ ψηλά τὰ βήματά μας καί μεῖς θαυμαστάως νοιώθουμε τήν σιγουριά πού μᾶς ἔδιδε καί ἡ παρουσία του στόν κόσμο πρῖν κοιμηθεῖ. Ἦταν ἁγία ψυχή. Τό ὅτι ἦταν ἱερέας, τό ὀφείλει στήν Παναγία τήν Προυσιώτισσα, διότι, καθῶς γύρισε παράλυτος ἀπό τόν πόλεμο τοῦ '40, πῆγε στή χάρη της “φορτωμένος” σάν σακκί πάνω σ' ἕνα γαϊδουράκι κι ἀφοῦ τόν κατέβασαν, σάν τόν παραλυτικό, κάποιοι προσκνητές τῆς Παναγίας μπροστά στήν θαυματουργική εἰκόνα της, ἐκείνος μέ δάκρυα καί θέρμη ψυχῆς τήν παρακαλοῦσε νά τόν θεραπεύσει. Καί ὦ! τοῦ θαύματος ὅταν τελείωσε ἡ παράκλησή του, εἶχε γίνει καλά καί γύρισε

μέ τὰ πόδια στό χωριό του, ἀπό τήν Προυσιώτισσα στόν Ἅγιο Δημήτριο Ναυπακτίας. Αὐτό τό θαῦμα ἦταν ἡ ἀπαρχή τῆς ἁγίας ζωῆς του, πού τράβηξε τόσο κόσμο κοντά του καί ἦτο γνωστός μέ τήν ἐπωνυμία “ὁ πνευματικός χιλιάδων ψυχῶν”. Ἐξομολογοῦσε μέχρι 18 ὥρες τήν ἡμέρα, ὁσότου ἐπεφτε λιπόθυμος ἀπό τήν κόουραση. Ὁ αἰμνηστος Δημήτριος Παναγόπουλος, ἀναφέρουμε χαρακτηριστικά, ὅταν μετεστράφη καί ἔγινε ὁ λαμπρός ἱεροκέρυκας πού ὄλοι γνωρίζουμε, προβληματίστηκε γιά τό ποιόν νά διαλέξει γιά πνευματικό καί ἔκανε θερμή προσευχή. Ἐνα βράδυ λοιπόν, βλέπει στόν ὕπνο του ἕναν λαμπρό ἱερέα νά τόν ἀκολουθεῖ καί ἀκούει μία φωνή νά λέει: “Ὁ π. Δημήτριος... ὁ π. Δημήτριος”. Μιά ἡμέρα λοιπόν βρέθηκε σ' ἕναν κύκλο Ἁγίας Γραφῆς καί κάποιος τοῦ σύστησε ἕναν ἱερέα. Κοιτᾶ ἐκπληκτος καί ἀναγνώρισε τόν ἱερέα πού εἶχε δεῖ στόν ὕπνο του. Ἦταν ὁ π. Δημήτριος. Ἀπό τότε τόν ἔκανε πνευματικό του καί μαζί ὄργωσαν τήν Ἑλλάδα, ὁ π. Δημήτριος ἐξομολογοῦσε καί ὁ Παναγόπουλος κήρυττε. Αὐτά εἶναι δύο χαρακτηριστικά τῆς ἁγίας ζωῆς του.

Τήν Ἀνοιξη τοῦ 1935 ἀρχίζει ἡ ἱστορία τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Μαρίνας, ὅταν ἕνα βράδυ τοῦ Μαρτίου γίνεται τό θαῦμα. Οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς ἀπό καιρό ἐπιζητοῦν μία ἐκκλησία. Θέλουν νά βλέ-

πουν ἕναν προσάτη κι ἔτσι πῆραν τήν ἀπόφαση μέσα σέ μία νύχτα νά φτιάξουν μία μικρή παράγκα μέ σανιδένιους τοίχους πού θά γίνει οἶκος Κυρίου. Πρὸς τὰ ξημερώματα, ὅταν ὄλα ἦταν ἔτοιμα καί χωρίς κᾶν νά ἔχουν συζητήσει πῶς θά ὀνομαστῆι τό μικρό φτωχό ἐκκλησάκι, κάποιος ἔστησε στή μέση τοῦ ναοῦ ἕνα προσκνητάρι μέ τήν εἰκόνα τῆς Ἁγίας Μαρίας. Καί κάποιος ἀναψε τήν ἀκοίμητη κανδήλα της. Μέχρι τό 1939 πού ἔγινε ἐπίσημα ἐνορία, τόν πατᾶ καί τόν ψάλτη τόν πληρώναν οἱ φτωχοί ἄνθρωποι τῆς μικρῆς αὐτῆς ἐνορίας πού ὅποιος τήν βλέπει σήμερα, τόσο μεγαλοπρεπῆ καί ἐπιβλητική νά δεσπόζει στήν περιοχή, δέν φαντάζεται κᾶν τήν πρώτη μορφή καί τό πῶς ξεκίνησε αὐτός ὁ μεγαλοπρεπῆς ναός πρῖν ἀπό τόσα χρόνια.

Τόν Ἀπρίλιο τοῦ 1951 διορίστηκε στήν Ἁγία Μαρίνα Ἡλιουπόλεως ὁ π. Δημήτριος κι ἀπό ἐκεῖ ἀρχισε νέους ἀγῶνες. Παρέλαβε ἕνα ναό πού ἦταν μιᾶ παράγκα ἀπό λαμαρίνες καί ἕνα ταμεῖο χρωμένο ἤδη ἀπό κάποιες ἐργασίες πού ἔπρεπε νά γίνουν. Ὁ παπα-Δημήτριος μέ τόν διορισμό του ἄλλαξε τὰ πάντα. Ἐδωσε κατ' ἀρχάς στό σπίτι κάθε ἐνορίτη του ἕναν κουμπαρά, στόν ὁποῖο συγκέντρωνε ὁ καθένας τόν ὀβολό του γιά τήν ἐκκλησία κι ἔτσι ἔδωσε κατ' ἀρχάς τοὺς πιστοὺς μέ τό ναό τους. Τόσο γιά τόν π. Δημήτριο, ὅσο καί γιά κάθε ἐνορίτη, ὁ ναός

τῆς Ἁγίας Μαρίνας εἶναι ἓνα κομμάτι τῆς ζωῆς του. Ὅλοι μαζί ἔχυσαν τό αἷμα τους γιά νά χτιστεῖ ὁ μεγαλοπρεπῆς ναός πού σήμερα ὄλοι θαυμάζουμε. Ἦδη ἀπό τά χαριὰ τῶ οἰκοπέδου μέχρι τά ἐγκαίνια καί τά θυρανοξία τῶ ναοῦ, στό ἔργο πρωτοστατοῦσε καί ἀκούραστα ἔτρεχε ὁ π. Δημήτριος. Μέχρι τά δικαστήρια σύρθηκε, ἀλλά πανηγυρικά ἀθωώθηκε, διότι κωλυσιεργοῦσε ἢ ἐκδοση τῆς ἀδείας κι ἐκεῖνος μέ δική του πρωτοβουλία γκρέμισε τό παλιό ἐκκλησάκι, ἔβαλε θεμέλιο λίθο καί μέσα σέ μία μέρα εἶχε ἦδη σηκώσει τό ὑπόγειο τῶ ναοῦ, στό ὁποῖο βρίσκεται τό παρεκκλήσιο τῶ Ἁγίου Νεκταρίου. Στίς 7 Ἰανουαρίου τῶ 1962 γίνεται ἡ θεμελίωση τῶ ναοῦ καί ἀπό τότε ξεκίνησε νά γίνεται ἐκεῖ ἡ Θεία Λειτουργία. Σέ ὄλη του τῆ ζωῆ ἀφιερῶθηκε στή διακονία αὐτοῦ τῶ ναοῦ.

Ἦταν κατασκευαστικός καί εὐσυνειδητός λειτουργός, ἀλλά καί μέγας ἱεραπόστολος, πού μιλοῦσε πάντοτε μέ φλόγα καί ζέση γιά τόν Θεό καί ξεσηκωνε θύελλα μετανοίας καί ἀγάπης πρὸς τόν Σωτῆρα Χριστό. Πολλοί αἰρετικοί βαπτίστηκαν ὀρθόδοξοι χάρις σέ αὐτόν. Ὅλοι τόν ἀγαποῦσαν, ὄλους τούς ἀγαποῦσε καί ἡ ζωῆ του ἦταν ἔργο προσφορᾶς πρὸς τόν φτωχό, τόν ἀσθενή, τίς χῆρες καί τά ὄρφανά. Ἀκόμα καί τό “σπίτι τῆς γαλήνης”, πού δημιουργήθηκε στήν Ἁγία Μαρίνα, εἶχε σάν ἐμπνευστή καί ὑποστηρικτή του τόν

μακαριστό παπα-Δημήτρη πού πρωτοστατοῦσε σέ κάθε φιλανθρωπικό ἔργο, πρόσφερε ζεστασιά καί ἀγάπη πρὸς τόν πάσχοντα συνάνθρωπό του, ἀλλά καί δίδασσε ἐμπράκτως καί μέ τά πύρινα κηρύγματά του τούς ἐνορίτες του νά εἶναι εὐσπλαχνικοί κι ἐλεήμονες. Ἐκτός ὁμως ἀπό τήν ἐνορία τῆς Ἁγίας Μαρίνας, ἦταν βοηθός τῶ ἐφημερίου στό νοσοκομεῖο Σωτηρία. Τότε μάλιστα ἀπεκαλύφθη καί τό ἔξις περιστατικό: στό νοσοκομεῖο νοσηλεύονταν φυματικοί καί μέ τόν φόβο τῶ μικροβίου πού ἦταν κοληπτικό, κανεῖς δέν πλησίαζε στό νοσοκομεῖο. Οἱ ἀσθενεῖς γιά πολλά χρόνια ἦταν ἀκονώνητοι, ἀφοῦ ἀπαγορευόταν νά βγοῦν ἔξω. Ὅταν πῆγε ὁ π. Δημήτριος, ἔτρεξαν ὄλοι κοντά του γιά νά λουστοῦν μέ τό μυστήριο τῆς ἐξομολογήσεως. Ἡ πρώτη Θεία Λειτουργία πού τούς ἔκανε ἦταν πραγματικό πανηγύρι. Ἐνας γιατρός πλησίασε τόν μακαριστό Δ. Παναγόπουλο καί τῶ εἶπε: “κύριε Παναγόπουλε, ὁ ἱερεὺς εἶναι ἀδύνατο νά καταλθεῖ τό ἅγιο Ποτήριο, γιατί τόσοι καί τόσοι ἀσθενεῖς κοινοῦν ἀπό αὐτό καί τό μικρόβιο τῆς φυματίωσης μεταδίδεται μέ τό σάλιο. Τί γίνεται λοιπόν, ὁ ἱερεὺς χίνει στό χωνευτήριο τό Σῶμα καί τό Αἷμα τῶ Κυρίου;”. Ὁ Παναγόπουλος τόν διαβεβαίωσε ὅτι ὁ Χριστός πού βρίσκεται μέσα στό ἅγιο Δισκοπότηρο δέν μολύνεται ἀπό μικρόβια κι οὔτε φυσικά γίνεται μέσον γιά νά μολυνθοῦν ἄλλοι. Ὁ

γιατρός ὁμως δέν τόν πίστεψε καί τήν Κυριακή στόν ἐκκλησιασμό, παρακολοῦθοῦσε ἄναυδος στό ἱερό, τόν π. Δημήτριο νά καταλθεῖ ἀπό τό Ἅγιο Δισκοπότηρο πού εἶχαν κοινωνήσει οἱ ἀσθενεῖς κι ἔκτοτε ἐκκλησιαζόταν καί κοινοῦσε καί ὁ ἴδιος.

Στίς 25 Ἀπριλίου τῶ 1993, Κυριακή τῶ Θωμᾶ τότε, κοιμήθηκε ἐν Κυρίῳ ὁ π. Δημήτριος, ἀγωνιστής, φιλομόναχος, ἱεροκήρυκας καί ἱεραπόστολος, κήτωρ τῶ ναοῦ τῆς Ἁγίας Μαρίνας καί πνευματικός χιλιάδων ψυχῶν, μεταξύ αὐτῶν τῶ Γερόντά μας π. Νεκταρίου καί τῆς προσφιλοῦς γερόντισσᾶς μας Ὀλυμπιάδος Μοναχῆς. Ἐκεῖνη μέ τήν κοίμησή του ἔγραψε τότε δύο λόγια:

“Ὁ πατήρ Δημήτριος, πνευματικός μου πατέρας, ἐκοιμήθη. Αἰωνία του ἡ μνήμη καί τήν εὐχή του νά ἔχω. Εὐχου γιά τό πνευματικό σου παιδί πού δέν θά σέ ξεχάσει ποτέ. Ἄφ’ ὅτου ἦλθα στό μοναστήρι, ἦλθες ἀμέσως νά μέ δεῖς καί νά μέ συμβουλέψεις καί μοῦ ἔδωσες τήν εὐχούλα σου καί μοῦ εἶπες δέν θά μέ ξεχνᾶς ποτέ στήν προσευχή σου, θά εὐχεσαι πάντα γιά τήν σωτηρία τῆς ψυχῆς μου. Σ’ εὐχαριστῶ πατεροῦλη μου καί πρέσβευε γιά τήν σωτηρία μου. Καλό Παράδεισο. Ἀμήν.”

Ἄς ἔχουμε κι ἐμεῖς τήν εὐχή του, δοξάζοντας τόν Θεό πού οἱ ἐποχές μας ἀναδεικνύουν ἀκόμη καί σήμερα μορφές σάν καί τῆ δική του!

Χρυσοκεντημένη ΠΕΤΣΕΤΑ για τό πρόσφορο

Ἡ Ἱερά Μονή μας διαθέτει πολύ ὁμορφες πετσέτες γιά πρόσφορο. Χρυσοκεντημένες σέ λευκό βαμβακερό, μέ ἀνεξίτηλες χρυσοσοκλωτές, σέ σχῆμα φακέλλου γιά νά μπαίνει μέσα τό πρόσφορο καί νά τό πηγαίνετε εὐπαρουσίαστα στήν Ἐκκλησία.

Τό πρόσφορο, πού θά γίνη Σῶμα Χριστοῦ, πρέπει πολὺ προσεκτικά καί μέ προσευχή, ὅπως εἶπαμε στό προηγούμενο τεύχος μας, νά παρασκευάζεται καί σέ εἰδική πετσέτα προσφόρου νά προσφέρεται στήν Ἐκκλησία γιά τήν προσκομιδή.

Ὅσοι θέλετε τήν πετσέτα γιά τό πρόσφορο μπορεῖτε νά μᾶς τήν παραγγείλετε στό τηλέφωνο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας **26340-44391** (πρωΐ **9-2** καί ἀπόγευμα **6-9**) γιά νά σᾶς τήν ἀποστείλουμε.

ΣΦΡΑΓΙΔΑ για τό πρόσφορο

Φτιαγμένη μέ προσευχή ἀπό τά χέρια τῶν μοναχῶν, οἱ **σφραγίδες γιά τό πρόσφορο** εἶναι πραγματικά ὅπως πρέπει σκαλισμένες καί μέ **σωστά γράμματα** γιά νά φτιάξετε τά πρόσφορά σας.

Τό πρόσφορο πού θά γίνη Σῶμα Χριστοῦ πρέπει νά γίνηται σωστά καί προπαντός νά εἶναι σωστή ἡ σφραγίδα μέ τήν ὁποία θά τό σφραγίσετε.

Κομποσχοίνια μέ τό κλαδί τῆς ἐλιάς

Ἐνάμεσα στά κομποσχοίνια πού φτιάχνουμε προσθέσαμε ἕνα ἀκόμα, πού τό στολίζει ἕνα ἀσημένιο κλαδί ἐλιάς, τό σύμβολο τῆς Ἀθήνας καί τῆς Εἰρήνης.

Χριστοκεντρική ανάλυση του Εύρωσυντάγματος

Άρθρο του Ιωάννη Παλαιτσάκη

Ηδη από ημερών τό Εύρωπαϊκό Σύνταγμα ψηφίστηκε και εγκρίθηκε, κατά πλειοψηφία, από τήν ελληνική Βουλή και ή Έλλάδα είναι μία από τίς πρώτες Εύρωπαϊκές χώρες πού προσχωρεί στην Εύρωπαϊκή Ένωση, πού ιδρύεται μέ τό Εύρωσύνταγμα.

Δέν άπασχολεί τόν γράφοντα ό προβληματισμός άν θά έπρεπε ή επικύρωση του Εύρωσυντάγματος νά γίνει μέ άπόφαση της Βουλής ή μέ θετικό δημοψήφισμα του λαού, γιατί, έτσι ή άλλως ΚΑΜΜΙΑ προοπτική και δυνατότητα (πρακτική και νομική) δέν ύπάρχει για τροποποίηση ή συμπλήρωση διατάξεων και ρυθμίσεων της νέας Εύρωπαϊκής Συνθήκης. Άργά ή γρήγορα, μέ ένα ή και περισσότερα δημοψηφίσματα (άν χρειαστεί νά διεξαχθούν στό ίδιο κράτος) τό Εύρωσύνταγμα θά τεθεί σέ πλήρη ισχύ και έφαρμογή (βλέπε άρθρο IV-447) μέ τό κείμενό του άναλλοίωτο. Είναι, άπλως, θέμα χρόνου και διαδικασιών. Η καυτή και άγχιστή άσφαλτος έχει χυθεί στόν ήδη χαραγμένο δρόμο πού όδηγεί στην νέα εύρωπαϊκή τάξη και ό όδοστρωτήρας πού λέγεται Εύρωσύνταγμα έχει ήδη ξεκινήσει. Τά θεμέλια του μεγάλου πολυεθνικού οικοδομήματος πού λέγεται Εύρωπαϊκή Ένωση έχουν ήδη σκαφετεί και καλουπωθεί. “άρχιτεκτονικό σχέδιο και κανονισμός δικαιωμάτων και ύποχρεώσεων δέν πρόκειται νά αλλάξουν και νά προσαρμοστούν στις έπιμέρους άπαιτήσεις και ύποδείξεις των “συνδιοκτητών εθνών” για ένα και μοναδικό λόγο: διότι στό νέο πολυεθνικό οικοδόμημα της Ε.Ε. δέν ύπάρχουν “διαμερίσματα”: Δέν ύπάρχει καν έσωτερική τοιχοποιία! Όλοι οι έδαφικοί χώροι των κρατών-μελών είναι κοινόχρηστοι.

Η νέα Εύρώπη δέν είναι Εύρώπη των εθνών, αλλά Εύρώπη των μαζών!

Στόν άπέραντο αυτόν και ένιαίο κοινόχρηστο χώρο του πολυεθνικού οικοδομήματος της Ε.Ε., κανένα Έθνος και κανένας Λαός δέν θά πρέπει και δέν θά μπορεί πιά νά ζει και νά αισθάνεται ως Έθνος ή Λαός! Κανένα Έθνος και κανένας Λαός δέν δικαιούται νά ζει όπως αυτός θέλει στό δικό του διαμέρισμα. Γιατί στην νέα Εύρωπαϊκή έποχή ή ζωή πρέπει νά είναι κοινοβιακή και όμοιομορφη, γι' αυτό και διαμερίσματα δέν ύπάρχουν.

Άντί μας Εύρώπης των ένωμένων Έθνών και Λαών, θά έχουμε μία Εύρώπη των πολτοποιημένων μαζών και των άνακατεμένων πολυεθνικών πληθυσμών. Πόλεις και περιοχές μέ αριθμούς κατοίκων προερχομένων από όλα τά μέρη και τίς φυλές της γης.

Έτσι, μαζί μέ τά εθνικά Συντάγματα (πού σέ πρώτη φάση θά πρέπει όλα νά καταργηθούν και νά “έναρμονιστούν” μέ τό Εύρωσύνταγμα) θά

ἀρχίσουν νά τροποποιῶνται κι “ἐναρμονίζονται” πρὸς τὸ Εὐρωσύνταγμα καὶ οἱ ἐθνικὲς Νομοθεσίαις πού ρυθμίζουν καὶ προστατεύουν τὶς ἰδιαιτέρες γιὰ κάθε Ἔθνος καὶ Λαὸ -μῆμες, παραδόσεις, εὐαισθησίαις, προτιμήσεις καὶ ἐπιλογές τρόπου ἐθνικῆς ζωῆς.

Τὶ σημαίνουν ὅλες αὐτέες οἱ ἐξελίξεις γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς Ἑλληνας, τὴν ὀρθόδοξη χριστιανικὴ πίστη, παράδοση καὶ ἐκκλησία; Σημαίνουν τὰ ἐξῆς ἀπλά καὶ δυσάρεστα:

“Ὅτι ἤδη, μὲ τὴν ψήφιση τοῦ Εὐρωσυντάγματος ἀρχισαν -πρὶν ξεθωριάσουν καὶ ξεχαστοῦν ἀπὸ τοὺς πολλοὺς- νὰ ἐπαληθεύονται τὰ λόγια τῆς Προέδρου τῆς Βουλῆς κ. Ἄννας Ψαρούδα-Μπενάκη πρὸς τὸν ἀναλαμβάνοντα καθήκοντα Προέδρου Δημοκρατίας κ. Κάρλο Παπούλια ὅτι “κατὰ τὴν πενταετῆ θητεία σας τὰ ἐθνικὰ σύνορα καὶ μέρος τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας θὰ περιοριστοῦν, χάριν τῆς εἰρήνης, τῆς εὐημερίας καὶ τῆς ἀσφάλειας στὴ διευρυμένη Εὐρώπῃ”!

Καὶ πράγματι, αὐτὸ θὰ συμβεῖ, μόλις τὸ Εὐρωσύνταγμα ψηφιστεῖ-μὲ τὸν ἕναν ἢ ἄλλο τρόπο, δηλαδή, εἴτε ἀπευθείας ἀπὸ τὰ ἐθνικὰ κοινοβούλια, εἴτε κατόπιν δημοψηφίσματος -ἀπ’ ὅλα τὰ κράτη μέλη καὶ τεθεῖ σὲ ἰσχύ (ἄρθρο IV447), ἀφοῦ τόσο ἡ ἐθνικὴ κυριαρχία ὅσο καὶ τὰ ἐθνικὰ σύνορα, παύουν νὰ ἔχουν τὴν ἰδιαιτέρη ἐκείνη νομικὴ καὶ ἐννοιολογικὴ σημασία πού εἶχαν μέχρι σήμερα ὡς ἀρμόιοι τῆς ἐθνικῆς κιβωτοῦ καὶ ἀναγκαῖοι (νομικοὶ καὶ γεωγραφικοὶ) ὄροι πρὸς διαφύλαξη προστασία καὶ διαίωνιση τῆς ἐθνικῆς ταυτότητας, τοῦ φυλετικοῦ καὶ πνευματικοῦ DNA τῆς γλώσσας, τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς ἱστορίας καὶ τῆς ὀρθόδοξης χριστιανικῆς πίστεως καὶ παράδοσης τοῦ γένους τῶν Ἑλλήνων.

“Ὁ ἐδαφικὸς χῶρος τῆς Ἑλλάδας, ὁ σπαρμένος καὶ ποτισμένος μὲ τὰ κόκκαλα τὰ ἱερά καὶ τὸ αἷμα τῶν Ἑλλήνων πού πολέμησαν “γιὰ τὴν Ἐλευθερία καὶ τοῦ Χριστοῦ τὴν Πίστη τὴν ἀγία”-παραδίδεται, “χάριν τῆς εἰρήνης, τῆς εὐημερίας καὶ τῆς ἀσφάλειας στὴν διευρυμένη Εὐρώπῃ”, ὡς κοινόχρηστος χῶρος σὲ ὅλες τὶς φυλές τοῦ κόσμου καὶ στίς ὁρδές μὴ χρι-

στιανῶν καὶ ἀντίχριστων καὶ εἰδωλολατρῶν, πού μέσα ἀπὸ τὶς σύντομες τυπικὲς διαδικασίαις θὰ μποροῦν νὰ ἀποκοῦν τὴν ιδιότητα τοῦ ὑπερκόου κράτους μέλους καὶ τοῦ “πολίτη” τῆς Ε.Ε.(βλ. ἄρθρα I-4,10, II-81,82 III-118,124-125, 137).

Ἔτσι μέσα σὲ μία εικοσαετία, τὸ πολὺ, οἱ σημερινοὶ γνήσιοι καὶ ἀκραφνεῖς Ἑλληνας καὶ τὰ παιδιά τους (λαμβάνομένων ὑπόψη τόσο τῆς, ἀπὸ 15ετίας, ἀρθρώας καὶ ἀνεξέλεγκτης λαθρομετανάστευσης καὶ ἑλληνοποίησης ἀλλοδαπῶν στὴν πατρίδα μας, ὅσο καὶ τοῦ δημογραφικοῦ προβλήματος τῆς ἀνισορροπίας γεννήσεων-θανάτων), θὰ εἶναι μειοψηφία πολιτῶν μέσα στὰ πολυ-πολιτισμικά καὶ κοινόχρηστα ἐδάφη τῆς πατρίδας τους!

Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα (ἤδη κολοβαμένη, κακοποιημένη καὶ νοθευμένη) θὰ χρησιμοποιεῖται μόνον ἀπὸ τὴ μειοψηφία τῶν κατοίκων τῆς Ἑλλάδας καὶ ὡς ἀντιπρόσωποι τῆς Ἑλλάδας θὰ ἐκλέγονται καὶ ἀποστέλλονται -εἴτε σὸ τοπικὸ, καὶ κατ’ εὐφημισμὸν “ἐθνικὸ”, εἴτε σὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο- Σλάβοι, Ἀλβανοὶ καὶ Ρουμάνοι, Κινέζοι, Ἀφρικανοὶ, Κοῦρδοι καὶ Πακιστανοὶ, Οὐκρανέζοι, Βουλγάροι καὶ Μολδαβέζοι, Μουλουλμᾶνοι, Βουδιστές καὶ κάθε λογῆς εἰδωλολάτρες καὶ πολυθεῖστες. Ἡ ἀκόμη καὶ κατοικοῦντες ἢ παρεπιδημοῦντες στὴν Ἑλλάδα Γερμανοὶ, Οὐγγροὶ, Πολωνοὶ, Λιθουανοὶ καὶ λοιποὶ “ὑπήκοοι κρατῶν μελῶν” τῆς Ε.Ε.!

Μέσα ἀπὸ αὐτὴν τὴν προφανὴ καὶ ἀναπόφευκτη ροὴ τῶν γεγονότων στὴν Ε.Ε. καὶ γνωρίζοντας, ἐμεῖς οἱ χριστιανοὶ, τὶς ἐκάστοτε -κατὰ ἐποχὴ καὶ ἱστορικὴ ἐξέλιξη- μεθοδεῖες (τεχνάσματα) τῶν πονηρῶν καὶ ἀφανῶν δυνάμεων τοῦ “μυστηρίου τῆς ἀνομίας” {πού μοναδικὸ σκοπὸ ἔχουν νὰ βγάλουν ἀπὸ τὴ μέση (“ἐκ μέσου γένηται”) τὴν χριστιανικὴ πίστη (“τὸ κατέχον”) καὶ τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ ὡς μοναδικὸ καὶ ἀληθινὸ Θεὸ (“ὁ κατέχων”, Β’ Θεσ/κεῖς κεφ. Β, στ.6-7)} εὐκόλα μποροῦμε καὶ πρέπει νὰ καταλάβουμε ὅτι: παρ’ ὅσες διαβεβαιώσεις κι ἂν παρέχονται σὸ Εὐρωσύνταγμα (πρὸς δελε-

ασμό, έφησυχασμό, άμβλυνση και άνασθητοποίηση του προβληματισμού και της έγρηγοσης των έθνικοφρόνων και χριστιανών εύρωσκειπτικιστών) περί του ότι “ή Ε.Ε. σέβεται και δέν θίγει τό καθεστώς, πού έχουν σύμφωνα μέ τό έθνικό δίκαιο οί εκκλησίες και οί θρησκευτικές ενώσεις ή κοινότητες σά Κράτη μέλη” (Άρθρο Ι -52 παρ. 1). Έν τούτοις, βέβαιο και άναμενόμενο, μέ μαθηματική ακρίβεια και συνέπεια φυσικού φαινομένου, θά πρέπει νά θεωρείται, ότι μέσα από τόν άφανή και διπρόσωπο (“έκ πρώτης όψεως” και μελέτης) συνδυασμό πολλών άλλων ειδικών διατάξεων του Εύρωσυντάγματος, ή Ελλάδα θά ύποχρεωθεί, πολύ σύντομα -έναρμονίζοντας τό Σύνταγμα και τή Νομοθεσία της προς τίς “άρχές” και τίς “άξίες” της Ε.Ε.- νά καταργήσει κάθε ειδική ρύθμιση και διάταξη πού άφορα στήν προστασία της Όρθόδοξης χριστιανικής Πίστης, Έκκλησίας και παράδοσης του λαού της! Έτσι πολύ σύντομα (ίσως και σέ μονοψήφιο άριθμό έτών) θά δούμε νά καταργούνται στο καλάθι της λήθης και ή άφιερωματική προμετωπίδα του Συντάγματος “εις τό όνομα της Αγίας και Όμοουσίου και Άδιαιρέτου Τριάδος και οί όροι “έπικρατούσα θρησκεία” και “γνωστή θρησκεία”, και τό καθεστώς της “νόμο κρατούσης πολιτείας”, πού διέπει τίς σχέσεις Κράτους-Έκκλησίας, και ή άπαγόρευση του “προσηλυτισμού”, και τό “άβατον” και “άναπαλλοτρίωτον” του Αγίου Όρους, και ή άπαγόρευση “έγκαταβίωσης έτεροδόξων και σχισματικών” μοναχών στο Άγιο Όρος.

ΠΟΙΑ ΔΕΙΝΑ ΜΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ

Κι όλα αυτά, πρακτικά και μέ λόγια άπλά, σημαίνουν ότι:

1. “Έπικρατούσα” θρησκεία ούτε θά άναγνωρίζεται από τή ΝΕΑ έννομη ΤΑΞΗ, πού καθιερώνει τό Εύρωσύνταγμα, ούτε και θά ύπάρχει

στο “κοινόχρηστο” έδαφος της Ελλάδος, άπό ΟΛΕΣ οί “εκκλησίες”, “θρησκευτικές ενώσεις ή κοινότητες”, καθώς και οί όποιοσδήποτε “φιλοσοφικές και μη όμολογιακές όργανώσεις” (όπως οί μάρτυρες του Ίεχωβά, οί ούνίτες, οί μουσουλμάνοι, οί βουδιστές, οί ινδουίστες, οί μπαχαϊστές, οί μορμόνοι, ή εκκλησία του Μούν, ή σαϊεντολογία, ή θεοσοφία, οί τεκτονικές στοές και διάφορα κέντρα φιλοσοφικών και μεταφυσικών μελετών και έρευνών) θά πρέπει νά μπορούν νά δραστηριοποιούνται έλεύθερα και ισότιμα, χωρίς διακρίσεις, αποκλεισμούς ή προνομιοακή (νομική, διοικητική, οικονομική, φορολογική και στρατιωτική) μεταχείριση.

2. Χωρίς πολλούς προβληματισμούς και ιδιαίτερες πολιτικοεκκλησιαστικές άντιπαράθεσεις και τριβές θά επέλθει (επιβληθεί) πλήρης χωρισμός κράτους και αυτοκέφαλης όρθόδοξης χριστιανικής Έκκλησίας, ενώ οί ιερείς, οί ιερουργοί και οί μοναχοί όποιοσδήποτε “θρησκείας” και “εκκλησίας”, θά άπαιτήσουν και θά πρέπει κατά τό Εύρωσύνταγμα, νά έχουν ίση μεταχείριση, χωρίς διακρίσεις, από τήν Έλληνική πολιτεία.

3. Οί όπαδοί και οί πιστοί όποιοσδήποτε “θρησκείας” και “εκκλησίας” καθώς και τά μέλη όποιοσδήποτε “φιλοσοφικής ή μη όμολογιακής όργάνωσης” (π.χ. σαϊεντολόγοι, δωδεκαθεϊστές, παγανιστές, όμοφυλόφιλοι, άκόμη και σατανιστές) θά μπορούν, έλεύθερα και άπεριοριστα νά διαδίδουν τίς ιδέες και τίς διδασκαλίες τους (νά άσχοϋν προσηλυτισμό), νά άγοράζουν γη και νά κτίζουν σ' αυτή ναούς, τεμένη, γραφεία, ευκτήριους οίκους, κοινόβια κ.λπ. σ' όλόκληρη τήν Ελλάδα ακόμα και στήν χερσόσνησο του Άθω!

4. Οί γυναίκες θά μπορούν, όπως και οί άνδρες, νά διακινούνται έλεύθερα σέ όλους, άδιακρίτως και άνεξαιρέτως, τους “κοινόχρηστους” έδαφικούς χώρους της έλληνικής επικράτειας

(συμπεριλαμβανομένων και αὐτῶν τοῦ Ἁγίου Ὅρους ὡς ἐδάφους τῆς Ε.Ε.), ἀλλά και νά ἰδρῶν σέ αὐτούς γυναικεία μοναστήρια ἢ και μεικτά κοινόβια.

5. Ἀφοῦ δέν θά ὑπάρχει πιά οὔτε ἡ ἔννοια και ἡ ἰδιαίτερη μεταχείριση τῆς “ἐπικρατούσας” θρησκείας, οὔτε τό νομικό σύστημα τῆς “νόμο κρατούσης πολιτείας” θά ἀπαγορευτεῖ κάθε ἐνέργεια, πού συνιστᾷ “διάκριση” ὑπέρ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ και σέ βάρος ὄλων τῶν ἄλλων “θρησκειῶν” και “ἐκκλησιῶν”. Ἔτσι πολύ σύντομα οἱ Ἕλληνες (ἢ καλύτερα οἱ κάτοικοι τῆς ἐδαφικῆς περιοχῆς τῆς Εὐρώπης πού λέγεται Ἑλλάδα) θά δοῦν:

Α. Νά ἀφαιροῦνται και νά ἐμβάλλονται ἀπό ὄλους τούς δημόσιους χώρους και τίς κρατικές ὑπηρεσίες (αἵθουσες σχολείων, Πανεπιστημίων, Δικαστηρίων, Ὑπουργείων, Βουλῆς, φυλακῶν, νοσοκομείων, κ.λπ.) εἰκόνες τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, σταυροί, βιβλία Καινῆς Διαθήκης κ.λπ) και Β. Νά ἀπαγορευοῦνται και καταργοῦνται ὄλες οἱ τιμητικές παρουσίες ἐνόπλων ἀγνημάτων τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ σέ ὑπαίθριες λατρευτικές τελετουργίες τῆς Ὁρθόδοξης χριστιανικῆς Ἐκκλησίας (περιφορές ἐπιταφίων, λιτανεῖες, δοξολογίες, Θεοφάνεια κ.λπ), καθώς και οἱ ἁγιασμοί πού τελοῦνται ἀπό ἱερεῖς και ἀρχιερεῖς σέ σχολεῖα, στρατόπεδα, ἐγκαίνια δημοσίων ἔργων κ.λπ.

Αὐτά και ἄλλα πολλά πρόκειται, μέσα σέ πολύ λίγα χρόνια, νά δοῦν και νά βιώσουν οἱ Ἕλληνες χριστιανοί στόν τόπο τους. Γιατί αὐτό εἶναι τό πανάκριβο τίμημα πού πρέπει νά καταβάλουμε ὡς ὀρθόδοξο χριστιανικό ἔθνος “χάριν τῆς εἰρήνης, τῆς εὐημερίας και τῆς ἀσφάλειας στήν διευρυμένη Εὐρώπη”.

Αὐτά τά “ἀγαθά” (εἰρήνη, ἡ εὐημερία, ἡ ἀσφάλεια τῶν κατοίκων και λαῶν τῆς Εὐρώπης) εἶναι μερικά ἀπό τά 10 λαμπερά και φανταχτερά “στέμματα” (πού καλύπτουν μερικά ἀπό τά 10 χριστιανοβόρα “κέρατα”, μέ τά ὁποῖα τό πρῶτο και πολυκέφαλο θηρίο τῆς Ἀποκάλυψης

(τό μυστήριο τῆς ἀνομίας) θά καταφέρει νά προκαλέσει τόν θαυμασμό και τό δέος ὄλων τῶν λαῶν και κατοίκων τῆς Εὐρώπης, ὥστε ὄλοι νά λένε γιά τήν Εὐρωπαϊκή Ἐνωσι “Ποῖός ἄλλος εἶναι ὁμοῖος σάν κι αὐτή; Ποιά συμμαχία και διεθνῆς συνθήκη μπορεῖ νά ἐξασφαλίσει τέτοια και τόσα ἀγαθά σ’ ὄλους τούς λαούς τῆς Εὐρώπης;”, “Ποῖό κράτος και ποῖός λαός στήν Εὐρώπη μπορεῖ ν’ ἀντισταθεῖ στήν Ε.Ε. και νά τήν πολεμήσει μόνος του μένοντας ἔξω ἀπό αὐτή;” (Ἀποκ. 13:5).

ΑΥΤΑ, ἀκριβῶς, τά ἀγαθά (ἡ εἰρήνη, ἡ εὐημερία και ἡ ἀσφάλεια τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης) εἶναι μερικῆς ἀπό τίς πολλές “μεγαλοστομίες” πού θά λαλεῖ τό στόμα τοῦ ΘΗΡΙΟΥ (“μυστηρίου τῆς ἀνομίας”) γιά νά μπορεῖ, ἔμμεσα και ὑπουλα, “νά βλασφημήσει τόν Θεό” τόν Λόγο Του, Ἰησοῦ Χριστοῦ και τήν Ἐκκλησία Του, “νά νικήσει τούς ἁγίους Του” (τούς πιστούς χριστιανούς) και “νά ἐξουσιάσει ὄλους τούς λαούς, ὄλες τίς γλώσσες κι ὄλα τά ἔθνη” (Ἀποκ. 13:5-7) τῆς Εὐρώπης, ἀρχικά, και ὄλης τῆς Γῆς στήν ἐπόμενη φάση.

ΚΙ ΑΥΤΗ εἶναι ἡ χριστοκεντρική ἀνάλυση και ἐκτίμηση, ἐκ μέρους τοῦ γράφοντος, τῆς ἀποστολῆς, τοῦ περιοχομένου, τῆς ἀξίας και τῆς σημασίας τοῦ Εὐρωσυντάγματος: Ὅτι εἶναι ἕνα ἀκόμη (καλά προετοιμασμένο ἀπ’ τίς δυνάμεις τοῦ μυστηρίου τῆς ἀνομίας) βῆμα πρὸς τή ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ τοῦ Ἀντιχριστοῦ, ἕνα λαμπερό, ἄνετο, πολυτελές, θωρακισμένο και ταχύ ὄχημα, πού ὀδηγεῖ (τηλεκατευθυνόμενο ἀπό τούς ἀφανεῖς ἐπίγειους ὑπηρετές και συνεργάτες τοῦ “μυστηρίου τῆς ἀνομίας”) τούς λαούς και τά ἔθνη τῆς Εὐρώπης στούς ἔσχατους καιρούς τῆς μεγάλης θλίψης” (Ματθ. 24:21, 24:29, Μάρκ. 13:19,24 Λουκ. 21:23 Ἀποκ. 3:10/7:9-14) ἕνα καλοστημένο και γερά θεμελιωμένο φυτώριο και θερμοκήπιο καλλιέργειας ἐλκυστικῶν ἀνθέων, παραισθησιογόνων φυτῶν και εἴγνευστων καρπῶν ΑΝΟΜΙΑΣ και ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ

(Β’ Θεσ/κεῖς 2:3)

ἐφ. Στῖλος Ὁρθόδοξιας Ἀπρίλιος 2005

Γιά τήν σπουδαιότητα τῆς Ἱερωσύνης καί γιά τόν σεβασμό πρὸς τοὺς ἱερεῖς

Στὶς ἡμέρες μας γίνεται πολὺς λόγος καὶ ὑπάρχει μεγάλη ἔξαρση κακολογίας καὶ κατακρίσεως διαφόρων ἱερέων. Φυσικά δέν εἴμαστε δικαστές

γιά νά γνωρίζουμε πόσα ἀπό αὐτά εἶναι ἀληθινά καὶ πόσα δέν εἶναι. Μέσα σέ αὐτές τίς λίγες γραμμές θά προσπαθήσουμε νά σᾶς δώσουμε νά καταλάβετε πόσο μεγάλο, σπουδαῖο καὶ φοβερό γιά τόν ἀνθρώπινο νοῦ εἶναι ἡ ἱερωσύνη, σύμφωνα μέ τόν μεγάλο πατέρα τῆς Ἐκκλησίας μας Ἅγιο Ἰωάννη Χρυσόστομο. Καί αὐτό τό κάνουμε, ὥστε ὁ καθένας ἀπό ἐμᾶς πού ἀνοίγει τό στόμα του ἢ ἀκούει καὶ τά αὐτιά του γιά νά πεί ἢ νά ἀκούσει λόγια κατὰ τῶν ἱερέων, νά καταλάβει τήν εὐθύνη πού παίρνει πάνω του γιά ὅσα εἶπε καὶ γιά ὅσα ἀκουσε ἀκόμη. Ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης ἔγραψε ὅτι κανεὶς δέν μπορεῖ νά εἰσέλθει στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν ἐάν δέν ἀναγεννηθεῖ μέ τό Ἅγιο Βάπτισμα. Ἀκόμη ἔγραψε ὅτι κανεὶς δέν θά γευθεῖ τήν αἰώνια ζωὴ ἂν δέν μεταλαμβάνει Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ. Ἀλλά καί τά δύο αὐτά Μυστήρια, τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος καὶ τῆς Θείας Κοινωνίας μποροῦν νά τελεστοῦν μόνο ἀπό τά χέρια τοῦ ἱερέως. Οἱ ἱερεῖς εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἀναλαμβάνουν τήν πνευματική μας γέννα μέ τό βάπτισμα. Ἐκεῖνοι εἶναι πού μᾶς “ντύνουν” μέ τόν Χριστό, καθὼς τρεῖς φορές μᾶς καταδύουν καὶ μᾶς ἀναδύουν ἀπό τήν κολυμβήθρα. Αὐτοὶ οἱ ἱερεῖς λοιπόν ἀξίζουν ὄλο μας τόν σεβασμό καὶ ὄλη μας τήν ἀγάπη, ἀφοῦ χάρις σέ αὐτούς λαμβάνουμε Πνεῦμα Ἅγιο καὶ γινόμαστε κατὰ χάριν θεοί.

Οἱ ἱερεῖς τῶν Ἰουδαίων εἶχαν τήν ἐξουσία νά πιστοποιοῦν τήν θεραπεία τῆς λέπρας καὶ

τόσο πολύ τούς τιμοῦσε ὁ λαὸς τους. Οἱ δικοὶ μας ἱερεῖς ἔχουν τὴν ἐξουσία ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Χριστὸ νὰ θεραπεύουν τὴ λέπρα τῆς ψυχῆς καὶ οἱ ἴδιοι κάνουν τὸ πᾶν μὲ τὴν προσευχὴ τους, τὴν συμβουλὴ τους καὶ μὲ ὅ,τι μέσο μποροῦν, γιὰ νὰ συντελεστεῖ αὐτὴ ἡ πλήρης θεραπεία. “Ὅπως λέει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος “δὲν γνωρίζω τίποτα ἀθλιότερο ἀπὸ ψυχὴ ἢ ὁποῖα ἀρνεῖται τιμὴ πρὸς τοὺς ἱερεῖς. Ἡ ψυχὴ αὐτὴ εἶναι γεμάτη ἀπὸ οἴστρο δαμιονικό”.

Ἄς ἀναλογιστοῦμε πόσο πολύ θίγουμε καὶ σπιλώνουμε τὴν ἱερωσύνη, ὅταν τόσο ἀσυλόγιστα καὶ ἀναπόδευκτα συκοφαντοῦμε καὶ διασύρουμε τοὺς ἱερεῖς μας. Ποιὸς μᾶς ὄρισε δικαστές; Καὶ τόσο πολὺ ἔχουμε τακτοποιήσει τὰ πνευματικὰ μας καὶ τόσο πολὺ ἔχουμε ἐμεῖς ἀγιαστεῖ καὶ τελειοποιηθεῖ, πού ἀσχολούμαστε μὲ τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἱερέων; Τὰ ἁμαρτήματά τους, ὅποια κι ἂν εἶναι, τὰ γνωρίζουν καὶ ἀφοροῦν τοὺς ἴδιους καὶ τὸν πνευματικὸ τους. “Ὅπως καὶ τὰ δικά μας ἁμαρτήματα, ἀφοροῦν ἐμᾶς καὶ τὸν πνευματικὸ μας. Ἄς μὴν ξεχνοῦμε, ὅπως ἔχουμε δικαιολογία γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας, νὰ ἔχουμε περισσότερο δικαιολογία γιὰ τοὺς ἱερεῖς μας, γιατί ἐμεῖς ἔχουμε νὰ φροντίσουμε μόνο τὰ τῆς ψυχῆς μας καὶ πάλι δὲν τὰ καταφέρνουμε καὶ εἴμαστε βουτηγμένοι στὴν ἁμαρτία καὶ στὸν ἐγωϊσμό μας. Οἱ ἱερεῖς μας δὲν ἔχουν νὰ φροντίσουν μόνον τὴν ψυχὴ τους, ἀλλὰ μερμινοῦν, τρέχουν καὶ φροντίζουν γιὰ χιλιάδες ἄλλες ψυχές, γιὰ τίς ψυχές τοῦ ποιμνίου τους. Αὐτὸ καὶ μόνον τὸ γεγονός, δηλαδή, ὅτι ἐπιτέλους κάποιος ἀσχολεῖται καὶ μὲ τὸν συνάνθρωπό του, τὴ στιγμὴ πού ζοῦμε σ’ ἓνα κόσμον ἀδιαφορίας καὶ μίσους, θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχει τὸν σεβασμὸ μας, τὴν ἀγάπη μας καὶ τὴν συμπάθειά μας. Ὅταν ἐμεῖς κατηγοροῦμε, δυσπιστοῦμε, συκοφαντοῦμε, κακολογοῦμε τὸν ἱερέα μας, τότε καὶ ὅλη ἡ ἐνοχία νοσεῖ καὶ ἀντὶ γιὰ ὠφέλεια, σὲ ὅλο τὸ ποίμνιο, θὰ γίνῃ μεγάλη ζημία. Ἄν βρεθοῦμε σ’ ἓνα πλοῖο καὶ τὸ πλήρωμα καὶ οἱ ἐπιβάτες ἀμφισβητοῦν καὶ κακολογοῦν τὸν κυβερνήτη, τότε χάνει κι ἐκεῖνος τὴν ἀντοχὴ του κι ἂν τυχόν χάσει καὶ τὴν προσοχὴ του, κινδυνεύουν οἱ ζωές ὅλων

τῶν ἐπιβατῶν. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς ἱερεῖς, ἡ τιμὴ καὶ ἡ ἀγάπη μας τοὺς δίνει τὴν δύναμη πού χρειάζονται γιὰ νὰ διακονοῦν μὲ ὄλο τους τὸ εἶναι τὸ ποίμνιό τους καὶ ἀντίθετα ἡ περιφρόνησή μας καὶ ἡ κατὰκρησή μας παρालύει τὴν προθυμία τους καὶ κινδυνεύει ὄλο τὸ ποίμνιο μὲ ψυχικὸ ναυάγιο.

Οἱ περισσότεροι ἄλλωστε ἀπὸ ἐμᾶς, ἂν θέλουμε νὰ εἴμαστε εὐλικρινεῖς, ποτέ δὲν ἐξετάζουμε τὸ ποιόν, τὸ ἦθος καὶ τὰ ἁμαρτήματα τῶν πολιτικῶν μας ἀρχόντων, ἀλλὰ τοὺς τιμοῦμε καὶ πολλὰς φορὲς σκύβουμε καὶ δουλικὰ μπροστὰ τους. Καὶ ἀφοῦ λοιπὸν πολὺ σωστὰ ὁ Χριστὸς μας μᾶς προτρέπει ποτέ νὰ μὴ κατακρίνουμε τὸν συνάνθρωπό μας, τί ἔχουμε νὰ ποῦμε στὴ συνείδησή μας γιὰ νὰ ἀπολογηθοῦμε, ὅταν τόσο εὐκόλα κατηγοροῦμε τὸν ἱερέα ἢ πιστεύουμε τίς κατηγορίες πού ἐξαπολύουν οἱ ἄλλοι; Θὰ θέλαμε τὸ δικὸ μας τὸ παιδί νὰ τὸ ἀναθεματίζουν καὶ νὰ τὸ κατηγοροῦν οἱ τηλεοράσεις, οἱ ἐφημερίδες, οἱ ἀρμόδιοι καὶ οἱ ἀναρμόδιοι γιὰ τὰ ἐλαττώματά του, τὰ παραπτώματά του, τίς ἁμαρτίες του; Δὲν θὰ τὸ σκεπάσουμε καὶ δὲν θὰ τὸ συγχωρήσουμε καὶ δὲν θὰ τὸ προστατέψουμε; Ὅπως λοιπὸν θὰ κάναμε γιὰ τὸ παιδί μας, ἔτσι ἂς κάνουμε καὶ γιὰ τὸν ἱερέα μας, γιατί εἶναι ἄδικο καὶ ἐγωϊστικὸ νὰ ἔχουμε δύο μέτρα καὶ δύο σταθμά.

Ὅπως ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἔτσι κι ἐμεῖς δὲν ἐπιδοκιμάζουμε αὐτοὺς πού διαχειρίζονται ἀνάξια τὴν ἱερωσύνη τους, ἀλλὰ ποτέ δὲν θὰ συμφωνήσουμε τὸν ρόλο τοῦ κριτοῦ καὶ τοῦ δικαστοῦ νὰ τὸν ἀναλαμβάνουν ἀπὸ μόνον τους ἄνθρωποι πού εἶναι ἀναρμόδιοι καὶ ἀκατάλληλοι στό νὰ κρίνουν τοὺς ἄλλους. Ὅσοι λέμε ὅτι πιστεύουμε στό Θεό, ὅτι Τὸν ἀγαποῦμε, ὅτι εἴμαστε ἡ Ἐκκλησία Του, ὀφείλουμε νὰ ἀγαποῦμε τὸ ἴδιο καὶ τὸν συνάνθρωπό μας καὶ ὅπως ὁ Θεὸς μᾶς ἀγαπᾷ καὶ μᾶς συγχωρεῖ γιὰ τὰ ἁμαρτήματα καὶ τὰ λάθη μας, ἔτσι κι ἐμεῖς νὰ ἀγαποῦμε τὸν διπλανό μας μὲ τὰ ἁμαρτήματα καὶ τὰ λάθη του. Καὶ ἀφοῦ ὁ Θεὸς ἀνέχεται ἀκόμα καὶ τὸν ἀνάξιο ἱερέα, ἐμεῖς δὲν ἔχουμε καμία δουλειὰ καὶ καμία

ἀρμοδιότητα νά τόν κατακρίνουμε καί νά τόν καταδικάσουμε.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφει πρὸς τοὺς Γαλάτες “μαρτυρῶ γάρ ὑμῖν ὅτι, εἰ δυνατόν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν ἐξορῶξαντες ἄν ἐδώκατέ μοι” Γαλ. Β΄ 30), καί ἡ τιμὴ αὐτῆ πού ἀπέδιδαν στὸν Ἀπόστολο ἔμεινε εἰς μνημόσυνον αἰώνιον αὐτῶν. Γιατί ἐκεῖνοι θά ἔδιδαν χάριν τοῦ διδασκάλου τους, ὅ,τι πολυτιμότερο εἶχαν, δηλαδή τὰ μάτια τους, τὸ αἷμα τους, τὴν ἴδια τὴ ζωὴ τους, ἀλλὰ ἐμεῖς τώρα ὄχι μόνο δέν θά κάναμε τὸ ἴδιο, ἀλλὰ οὔτε κἂν μέ τὰ λόγια μας δέν τοὺς δείχνουμε ἐνδιαφέρον καί ἀγάπη καί ἐνῶ ἀκοῦμε νά κακολογοῦνται καί νά ὑβρίζονται, κανένας μας δέν ἀποστομῶνει καί δέν ἐμποδίζει ὅλα αὐτὰ τὰ παράνομα στόματα ἀπὸ τὸ νά κατηγοροῦν τὴν ἱερωσύνη.

Ἐχομε ἄραγε ἀναλογιστεῖ τί θά ἀπογίνουν οἱ ἔσθμες ψυχῆς μας ἂν ἐκλείβουν ἀπὸ τὴν ζωὴ μας οἱ ἱερεῖς; Γιατί ἂν δέν συνεχίζον κάποια παιδιὰ νά ἀφιερώνονται στὴν ἱερωσύνη, τὸ λειτουργημὰ τοῦ ἱερέα θά πληγεῖ ἀνεπανόρθωτα. Καί πῶς θά ἐμπνεύσουμε τοὺς νέους μας νά γίνουν ἱερεῖς τοῦ Χριστοῦ μας, ὅταν μόνο κατηγορίες καί κατακρίσεις ἀκοῦνε γι’ αὐτὸ τὸ λειτουργημὰ; Καί εὐλογα θά ἀναρωτιοῦνται “νά γίνω ἱερέας καί μετὰ ὅλη ἡ κοινωνία σέ κάποιον παράπτωμά μου, πού σάν ἄνθρωπος θά ὑποπέσο, νά μέ κατακρίνει καί νά μέ καταδιώκει, ζητώντας τὴν ἀφάνισή μου;”.

Γι’ αὐτὸ καί ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος μᾶς παρακαλεῖ καί μᾶς συμβουλεύει νά μὴ πέσουμε σ’ αὐτὴν τὴν πονηρὴ συνήθεια. Λέει

ἀκόμα ὁ χρυσορῆμων Πατέρας ὅτι, κι ἂν ἀκόμα πέφτουν σέ ἁμαρτήματα ἱερεῖς, ἐμεῖς νά μὴν τοὺς κακολογοῦμε, γιατί καί ὁ Χριστὸς εἶπε γιὰ τοὺς γραμματεῖς καί τοὺς φαρισαίους “ἐπὶ τῆς Μωσέως καθέδρας ἐκάθισαν οἱ Γραμματεῖς καί οἱ Φαρισαῖοι πάντα οὖν, ὅσα ἂν λέγωσιν ὑμῖν ποιεῖν, ποιεῖτε· κατὰ δέ τὰ ἔργα αὐτῶν μὴ ποιεῖτε” (Ματθ. κγ΄ 23). Καί τί θά μπορούσε νά εἶναι χειρότερο ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς καί τοὺς φαρισαίους; Ἀλλὰ καί πάλι ὁ Χριστὸς δέν θέλησε νά ἐκμηδενίσει τὸ κύρος τους, οὔτε συμβούλεψε τὸν λαὸ νά παρακούσει. Λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος “ὄχι δέν εἶναι ἐπιτετραμμένο εἰς τοὺς λαϊκοὺς, οἱ ὅποιοι ὀφείλουν ὑποταγῆ, νά ἐμφανίζονται ἐπικριταὶ τῶν ἱερέων καί νά ἀξιῶν ὅτι αὐτοὶ εἶναι ἀρμόδιοι νά

διορθώσουν τὴν Ἐκκλησία. Γιατί ἐάν ὁ ἕνας καί ὁ ἄλλος, μέ πρόφαση νά διορθώσουν τὰ κακῶς κείμενα, ἔκαναν ἐπέμβαση στὰ ἱερατικά δικαιώματα, τότε πάντοτε θά ὑπάρχουν προφάσεις ἐπεμβάσεως καί θά γινόταν ἕνα γενικό ἀνακάτεμα καί θαλάσσωμα”. Δυστυχῶς ὑπάρχουν πολλοὶ λαϊκοὶ πού, εἴτε σκοπίμως, εἴτε ὄχι, παραμεγαλώνουν τὰ μικρὰ σφάλματα ἢ παραποιῶν τὴν ἀλήθεια, ὅσον ἀφορᾷ κάποιους ἱερεῖς. Ὅποσδήποτε ὑπάρχουν καί πρόθυμοι συκοφάντες καί διαβολεῖς τῶν ἱερέων, ὅποιος ὅμως πραγματικά θέλει νά παραμείνει εὐσεβὴς δέν ὑβρίζει καί δέν κακολογεῖ κανένα καί προπαντὸς ἱερέα, ἔστω κι ἂν αὐτὸς ἔχει κάποιον ἐλάττωμα στό ποιμαντικὸ καί διδασκτικὸ του ἔργο, ἔστω καί ἂν μάθουμε κάποιον ἀπὸ τὰ ἁμαρτημάτα του. Ἄς μὴν εἴμαστε ἄλλωστε

υποκριτές, γιατί όταν θέλουμε να παντρευτούμε ή να βαπτίσουμε τα παιδιά μας ή να κηδεύσουμε τους νεκρούς μας, στον ιερέα τρέχουμε, γιατί ξέρουμε ότι χωρίς αυτόν τίποτε από αυτά δεν μπορούμε να κάνουμε. Αφού λοιπόν τόσο πολύ τους έχουμε ανάγκη να μην τους βρίζουμε, αλλά ούτε καν να ανεχόμαστε να τους κακολογούν και να τους συκοφαντούν οι άλλοι.

Άλλωστε, είναι περίοδος νηστείας και δυστυχώς πολλοί από εμάς χάσαμε τό μισθό μας και χάσαμε την ωφέλειά της, γιατί δεν έχει καμία σημασία να νηστεύεις από τό κρέας και από τά φαγητά, όταν με τά λόγια σου κατατρύγεις τίς σάρκες του αδελφού σου και όταν ακόμα χειρότερα κατακρίνεις και κακολογείς ιερείς. Και μή βιαστεί κανείς να δικαιολογήσει τόν έαυτό του λέγοντας ότι “Θά κατέκρινα αν έλεγα ψέμματα, εγώ όμως λέω αλήθεια”, γιατί κι όταν αληθινά κατακρίνουμε, τό ίδιο έγκληματούμε. Και ό Φαρισαίος έλεγε αλήθεια όταν κατέκρινε τόν Τελώνη, αλλά όμως αυτό καθόλου δεν τόν βοήθησε, γιατί για τήν κακολογία του έχασε τήν αξιομοθία του. Ένδιαφέρεσαι πραγματικά για τόν πλησίον σου; Προσευχήσου γι’ αυτόν, λυπήσου τον μέσα από τήν ψυχή σου και πήγαινε κατ’ ίδιαν να τόν συμβουλέψεις και να τόν παρακαλέσεις να φροντίσει για τή διορθωσή του. Αμάρτησε ό αδελφός σου; Δείξε του αγάπη μέ κάθε τρόπο και μέ πολύ στοργή, για να τόν πείσεις για τό ενδιαφέρον σου κι έτσι να τόν παρακινήσεις να διορθωθεί και να μετανοήσει. Άλλά και όταν δεν κακολογείς εσύ, αλλά από άλλους ακούς κατηγορίες και συκοφαντίες, τότε πρέπει να εμποδίσεις αυτόν πού σου τά λέει να συνεχίσει και να τόν παροτρύνεις να μή μιλάει για τίς ξένες άμαρτίες, αλλά μόνον για τίς δικές του και ότι εσύ δεν έχεις καμία διάθεση να ακούς για τίς άμαρτίες των άλλων και μάλιστα ιερέων. Θά γίνεις έτσι παιδαγωγός αυτών πού καταλαοούν, γιατί κανένας δεν συμπαθεί τόν κατηγορο. Ίσως λοιπόν μέ τίς νουθεσίες μας και τίς προτροπές μας να διορθώσουμε τόν άλλον από μία πολύ κακή συνήθεια πού έχουν πολλοί συνάνθρωποι μας.

Και αφού όλοι μας είμαστε τόσο πολύ βουτηγμένοι στην άμαρτία και σφάλουμε καθημερινά και ποικιλοτρόπως, γιατί δεν μιλούμε καλύτερα και δεν φανερόνουμε δημόσια τά δικά μας άμαρτήματα, τά όποια γνωρίζουμε και πολύ καλύτερα από τά άμαρτήματα των άλλων ανθρώπων; Γιατί δεν ελευθερόνουμε πρώτα τό δικό μας μάτι από τό δοκάρι πού τό εμποδίζει να δει καθαρά, παρό καταγινόμαστε μέ τόσο ζήλο και μέ τόση αγανάκτηση για τό ξυλαράκι πού βλέπουμε στό μάτι του αδελφού μας; Γιατί απλούστατα όλοι μας υπεραγαπούμε τόν έαυτό μας και φυσικά ποτέ δεν θά τόν διαπομπεύσουμε και αυτή είναι ή μεγαλύτερη απόδειξη ότι κατακρίνουμε τά σφάλματα και τά άμαρτήματα των άλλων, όχι από ένδιαφέρον και αγάπη, αλλά από έχθρα και ήδονή στην κακολογία και στον έξευτελισμό του πλησίον. Αυτός πού κατηγορεί τόν αδελφό του και πολύ περισσότερο έναν ιερέα, μοιάζει μέ τόν άρρωστο πού ενώ κατέχεται ό ίδιος από βαρεία άρρώστεια, ασχολείται μέ τά κρυολογήματα των άλλων.

Θά αναρωτηθεί κανείς, δεν έχω λοιπόν τό δικαίωμα να κρίνω τόν ιερέα; Ό Χριστός μας είναι κατηγορηματικός “μή κρίνετε ίνα μη κριθείτε” και μέσω του Παύλου μάς φωνάζει “σύ τί κρίνεις τόν αδελφό σου;”. Κι όταν δεν σου δίνει τό δικαίωμα καν να κρίνεις τόν αδελφό σου, πολύ περισσότερο δεν έχεις, να κρίνεις έναν ιερέα. Ακόμα κι αν γνωρίζεις μέ σιγουριά τήν κατηγορία, μή σπεύσεις να γίνεις ό κριτής. Στο Χριστό μας ανήκει αυτή ή θέση και σε κανέναν άλλον. Άλλωστε ως δείξουμε λίγο σεβασμό σε όλους τους ιερείς μας, πού ανεξάρτητα τί κάνουν στην προσωπική τους ζωή, ώστόσο μάς βαπτίζουν, μάς κοινωνούν, μάς παντρεύουν, μάς κηδεύουν... Καθημερινά προσευχονται για εμάς και τελούν όλες τίς ακολουθίες στους ιερούς ναούς παρακαλώντας τόν Θεό για όλον τόν κόσμο. Αξίζουν τόν σεβασμό και τήν αγάπη μας. Αρκετά βάρη έχει ή ψυχή μας μέ τά προσωπικά μας παραπτώματα και άμαρτίες. Άς μήν τήν επιβαρύνουμε άλλο..

*Άγιου Ιωάννου του Χρυσόστομου
Περί τής σπουδαιότητος τής ιεροσίνης
και του σεβασμού προς τους ιερείς.*

χοληστερίνη

πρακτικές συμβουλές για τήν αντιμετώπισή της

Η χοληστερίνη είναι τό πύο γνωστό άπό τά λιπίδια τοῦ αίματος πού ἔχει συνδεθεῖ ἄμεσα μέ τίς καρδιαγγειακές παθήσεις. Ἐκτός ὁμως άπό τή χοληστερίνη, μέ τίς καρδιοπάθειες σχετίζονται καί τά τριγλυκερίδια. Οἱ πιθανότητες γιά καρδειαγγειακά προβλήματα αὐξάνουν ὅταν βρεθοῦν τά τριγλυκερίδια ἀνεβασμένα. Πολλοί παράγοντες μπορεῖ νά εὐθύνονται γιά τήν αὐξηση τῆς χοληστερίνης καί τῶν τριγλυκεριδίων στό αίμα. Οἱ παράγοντες αὐτοῖ διακρίνονται σέ δύο κατηγορίες: Στή 1η κατηγορία ἐντάσσονται οἱ ἀναστρέψιμοι παράγοντες, αὐτοῖ δηλαδή στοὺς ὁποίους μποροῦμε νά ἐπέμβουμε. Μιλᾶμε γιά τό κάπνισμα, τήν παχυσαρκία, τήν ἀσκηση καί τό στρές. Ἡ 2η κατηγορία περιλαμβάνει τοὺς μή ἀναστρέψιμους παράγοντες, αὐτοὺς δηλαδή πού δέν ἐξαρθῶνται καθόλου άπό ἐμᾶς. Τέτοιοι παράγοντες εἶναι τό

οἰκογενειακό καί προσωπικό ἱστορικό, ἡ ἡλικία, τό ἀνδρικό φύλο καί ἡ ἐμμηνόπαυση.

Ἡ διατροφή εἶναι ὁ σημαντικότερος ἴσως παράγοντας (σέ συνδυασμό μέ τήν σωματική ἀσκηση) άπό αὐτοὺς πού μπορεῖ κάποιος νά ἐλέγξει. Θά πρέπει δηλαδή ὁ καθέννας μας νά ρυθμίσει τό βάρος του, ὥστε νά ἐπιτύχει ἀργά καί σταθερά νά φτάσει στό ἐπιθυμητό βάρος, χωρίς ὁμως νά καταφεύγει σέ παράλογες δίαιτες. Μιά ἰσορροπημένη διατροφή προϋποθέτει τήν κάλυψη τῶν πρωτεϊνικών ἀναγκῶν κυρίως άπό ψάρι (μιά φορά τήν ἑβδομάδα), πουλερικά χωρίς πέτσα (μιά φορά τήν ἑβδομάδα) καί πύο ἀραιά άπό κόκκινο κρέας (τό πολύ μιά φορά στίς 15 μέρες). Προτιμᾶμε τά ἀποβουτυρωμένα γαλακτοκομικά καί καταναλώνουμε δύο μέ τρεῖς φορές τήν ἑβδομάδα ὄσπρια. Στό μαγεῖρεμα νά προτιμοῦμε τήν χρῆση ἐλαιόλαδου, ἐνῶ τά ζωικά λίπη ἀπαγορεύονται, τουλάχιστον γι' αὐτοὺς πού ἔχουν προβλήματα χοληστερίνης. Ὅμοῖως τά ἄτομα αὐτά πρέπει νά μειώσουν στό ἐλάχιστο τά αὐγά, τά τυριά καί τά θαλασσινά. Ἀποφεύγουμε τή ζάχαρη καί τά γλυκά καί φροντίζουμε νά προσλαμβάνουμε ἱκανοποιητικές ποσότητες φυτικῶν ἰνῶν. Μειώνουμε τό ἀλάτι καί τόν καφέ καί περιορίζουμε τά οἰνοπνευματώδη ποτά, μέ ἐξαίρεση τό λευκό καί κόκκινο κρασί πού δέν πρέπει ὁμως νά ὑπερβαίνει τά δύο ποτηράκια τήν ἡμέρα.

(Πηγή ἄρθρου: Περιοδικό vita τ. 50)

Πρακτικές συμβουλές

ΠΕΡΙΟΡΙΣΤΕ

ΠΡΟΤΙΜΗΣΤΕ

Τά δλόκληρα αυγά	→	Μόνο τά άσπράδια τους
Τά λιπαρά τυριά	→	Αυτά πού έχουν λίπος λιγότερο από 10%
Τά πλήρη γαλακτοκομικά προϊόντα	→	Τά άποβουτυρωμένα ή τά ήμι- άποβουτυρωμένα
Τούς χυμούς	→	Τά φρούτα μέ τή φλούδα
Τίς βραστές και πολτοποιημένες σαλάτες	→	Τίς φρέσκες πράσινες σαλάτες
Τίς σάλτσες και τίς σος	→	Τό ξύδι ή τό λεμόνι
Τό ψωμί πολυτελείας	→	Τό όλικής άλέσεως
Τά λιπαρά γλυκά	→	Τά νηστήσιμα, τά ζελέ, τά γλυκά του κουταλιού
Τά παγωτά	→	Τίς γρανίτες
Τό κόκκινο κρέας	→	Τό χοιρινό, τά πουλερικά και τό κουνέλι.
Τό βούτυρο και τήν κρέμα γάλακτος	→	Μόνο τό έλαιόλαδο
Τούς άλατισμένους ξηρούς καρπούς	→	Τούς άνάλατους μέ τό φλούδι
Τά οίνοπνευματώδη	→	Μόνο τό κρασί
Τίς πίτσες και τίς τάρτες	→	Τίς χορτόπιττες
Τόν καφέ και τά άναψνκτικά	→	Τή σόδα

Σέ αναφορά μέ τό άρθρο μας γιά τή χοληστερίνη, προτείνουμε μιά γλυκιά συνταγή μέ λίγες θερμίδες:

ΓΛΥΚΟ ΜΕ ΓΙΑΟΥΡΤΙ

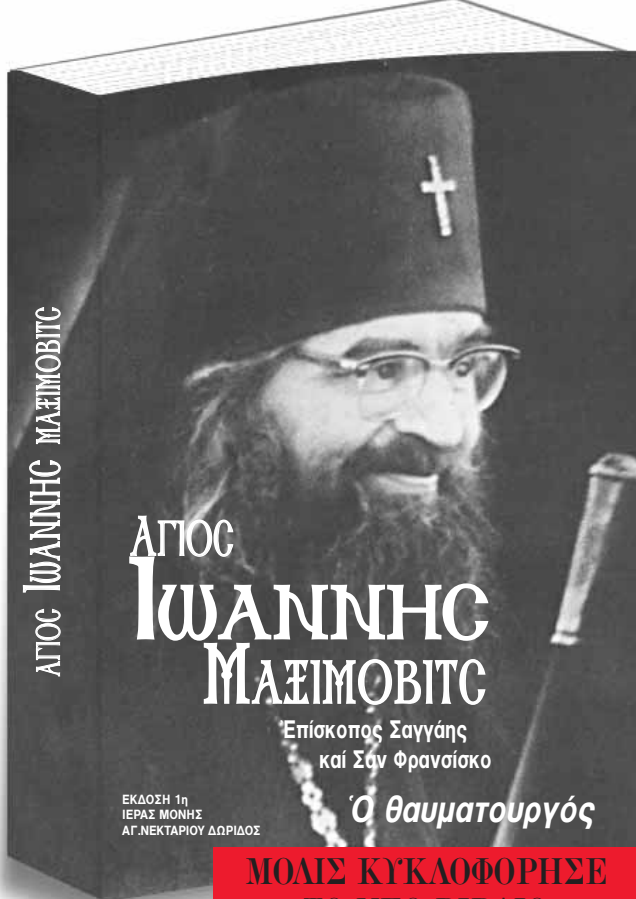
Υλικά (γιά 10 άτομα)

- 1 κιλό στραγγιστό γιαούρτι
- 1 κουτί γαμπί (2 φακελάκια)
- 1 κονσέρβα άνανά
- 1 κονσέρβα φρούτα διάφορα
- 1 κουτί ζελέ άνανά

Έκτέλεση:

Έτοιμάζουμε τό ζελέ και τό βάζουμε στό ψυγείο γιά νά κρυώσει, **προσοχή μίν πήξει**. Έτοιμάζουμε τό γαμπί και τό άνακατεύουμε μέ τό γιαούρτι. Προσθέτουμε τό ζελέ. Θέλει γρήγορα γιά νά μίν κόψει. Στο τέλος προσθέτουμε τά φρούτα και είναι έτοιμο νά μπει στό ψυγεί. Τό αφήνουμε γιά 1 ώρα. Σερβίρεται κρύο σέ μπωλάκια. Καλή έπιτυχία και καλή όρεξη!

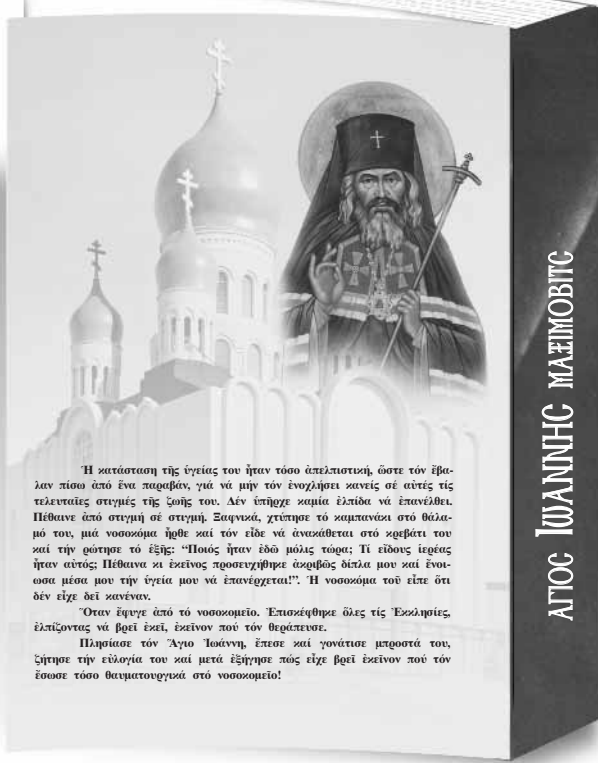
Άγιος ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΞΙΜΟΒΙΤΣ ὁ Θαυματουργός

“Όσοι δέν ἔχετε διαβάσει ἀκόμα τή βιογραφία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη Μαξιμοβιτς σᾶς προτείνουμε ἀνεπιφύλακτα νά τήν ἀναζητήσετε στά χριστιανικά βιβλιοπωλεῖα γιά νά γνωρίσετε τή μεγάλη μορφή ἑνός νέου Ἁγίου τῶν καιρῶν μας. Εἶναι βέβαιο ὅτι ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὄχι μόνο θά μαγνητίσει τίς ψυχές ὄλων σας, ἀλλά καί θά γίνει ὁ ἀγαπημένος προστάτης Ἅγιος τῆς οἰκογενείας σας.

Κεντρική Διάθεση:
 ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
 τηλ. 26340 - 44391 (9-2 & 6-9)
 ISBN 960-88314-0-7

Θά τό βρεῖτε στά βιβλιοπωλεῖα:

- ΑΘΗΝΩΝ:**
 ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ Δραγατσανίου 2, Ἀθήνα
 ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ Χαβρίου 3, Ἀθήνα
 ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ, Γερανίου 20 Ἀθήνα
 ΦΙΛΟΚΑΛΙΑ, Βουλῆς 36, Ἀθήνα
 ΑΣΤΗΡ, Λυκούργου 10, Ἀθήνα
 ΖΟΥΛΙΑ ΚΥΡΙΑΚΗ, Ἁγ. Ἀποστόλων 5, Κυψέλη
 ΓΕΧΑ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ Θέμιδος 4, Μαρούσι
 ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΚΡΙΤΑΣ, Ἐφέσου 24, Ν. Σμύρνη
- ΕΠΑΡΧΙΑΣ:**
 ΣΩΤΗΡ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ, Πλ. Ἁγίας Σοφίας 6, Θεσ/νίκη
 ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ Πρασσαδική 9, Θεσ/νίκη
 ΛΥΔΙΑ, Καμβουνίου 1, Θεσ/νίκη
 ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ, Δημ. Ὑψηλάντου 53Α, Πάτρα
 ΠΝΕΥΜ.ΚΕΝΤΡΟ Ι.Ν.ΑΓ.ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, Ἄρτα
 ΜΑΡΤΥΡΙΑ, Πλ. Εἰσοδίων, Χανιά Κρήτης
 ΤΟ ΦΩΣ, Ἀρλιώτη 27, Κέρκυρα
 ΧΑΤΖΗΜΑΡΓΑΡΙΤΗ ΒΑΣ., Βεργίνας 29, Δράμα
 ΠΝΕΥΜ.ΚΕΝΤΡ. Μητρο.ΑΡΓΟΛΙΔΟΣ, 25ης Μαρτίου 57, Ναύπλιο
 ΓΡΑΙΚΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, Μητρο. Βαρνάβα 10, Κατερίνη
 ΑΘΩΣ, Σέρρες

Ἡ κατάστασι τῆς υγείας του ἦταν τόσο ἀπελπιωτική, ὥστε τόν ἔβαλαν πίσω ἀπό ἓνα παραβάν, γιά νά μὴν τόν ἐνοχλοῦσι κανεὶς σὲ αὐτὲς τίς τελευταῖαι στιγμὲς τῆς ζωῆς του. Δὲν ἔπρεξε καμία ἐλπίδα νὰ ἐπανέλθῃ. Πέθανε ἀπὸ στιγμῆ σὲ στιγμῆ. Σαγνικά, χρίστηκε τὸ κεφάλινά του σὺν ὀνόματι του, μὴ νοσοκομῆ ἦθε καὶ τὸν εἶδε νὰ ἀνακάθηται σὺν κροβάτι του καὶ τὴν φωνὴν τὸ ἔζη: “Ἦσος ἦταν ἔδω μόλις τώρα; Τὶ εἶδος ἰερείας ἦταν αὐτός; Πέθανε κι ἐκεῖνος προσερχόμενος ἀσκήσιος δόξα μου καὶ ἐνωσῶ μίσα μου τὴν υγεία μου νὰ ἐπανέλθῃται!”. Ἡ νοσοκομῆ τοῦ εἶπε ὅτι δὲν εἶχε δεῖ κανένα.

Ὅταν ἐφυγὲ ἀπὸ τὸ νοσοκομῆο. Ἐπισκέφθηκε ὅλες τίς Ἐσθλῆρας, ἐπιζήτωνας νὰ βρεῖ ἐκεῖ, ἐκεῖνον ποῦ τὸν θεράπευσε.

Πληροῖσε τὸν Ἅγιο Ἰωάννη, ἔπεισέ καὶ γονατίζοντες μετρώσά του, ζήτηρε τὴν εὐλογία του καὶ μετὰ ἔξηγησε πὸς εἶχε βρεῖ ἐκεῖνον ποῦ τὸν ἔσωσε τόσο θαυματουργικά σὺν νοσοκομῆο!

**Ἐπιστολές πού μᾶς ἔστειλαν γιά τήν ἔκδοση τῆς Μονῆς μας
“Ἅγιος Ἰωάννης Μαξίμοβιτς”**
.....

**ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ & ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ**

Ἰοσιολογιωτάτη!

Μετά πολλῆς χαρᾶς ἐλάβομεν τό ἀποστελέν ἡμῖν πόνημα ὑμῶν “ἍΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΞΙΜΟΒΙΤΣ” καί εὐχαριστοῦμεν θερμότερα διά τήν ἀποστολήν τούτου.

Εὐχόμεθα ὀλοφύχως πλουσίαν τήν Θεῖαν χάριν καί εὐλογίαν εἰς τήν συγγραφικὴν σας διακονίαν, πρὸς δόξαν Θεοῦ!

Μετά θερμῶν εὐχῶν
† Ο ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ & ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

**ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΛΑΜΠΗΣ & ΣΦΑΚΙΩΝ**

Σᾶς εὐχαριστῶ θερμά γιά τήν ἀποστολή τοῦ Βιβλίου μέ τίτλο “Ἅγιος Ἰωάννης Μαξίμοβιτς, Ἐπίσκοπος Σαγγάης καί Σάν Φρανσίσκο, ὁ θαυματουργός”.

Εὐχομαι ὁ Κύριος νά εὐλογεῖ πάντοτε τήν Ἀδελφότητά Σας καί νά σᾶς χαρίζει πλούσια τ’ ἀγαθά Του.

Μέ εὐχές καί ἰδιαίτερη τιμή
† Ο ΛΑΜΠΗΣ, ΣΥΒΡΙΤΟΥ & ΣΦΑΚΙΩΝ
ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

**ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΞΑΝΘΗΣ & ΠΕΡΙΘΕΩΡΙΟΥ**

Γερόντισσα,

Γιά τό βιβλίον πού ἐξέδωσε ἡ Ἱερά Μονή σας μέ τίτλο “Ἅγιος Ἰωάννης Μαξίμοβιτς”, Ἐπίσκοπος Σαγγάης καί Σάν Φρανσίσκο, εὐχαριστῶ καί συγχαίρω.

Εὐχομαι ὀλόφυχα τήν παρά Κυρίου ἐνίσχυσιν εἰς τόν ἀγῶνα τῆς Μοναχικῆς ζωῆς.

Μετ’ εὐχῶν καί εὐχαριστιῶν
† Ο ΞΑΝΘΗΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΘΕΩΡΙΟΥ
ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

**ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ &
ΥΜΗΤΟΥ**

Ἰοσιωτάτη Γερόντισσα,

Εὐχαριστῶ πολύ γιά τήν εὐγενική καί τιμητική προσφορά τοῦ βιβλίου “Ἅγιος Ἰωάννης Μαξίμοβιτς, ἐπίσκοπος Σαγγάης καί Σάν Φρανσίσκο, ὁ θαυματουργός”, τό ὁποῖο ἡ Ἱερά Μονή Σας ἐξέδωσε.

Συγχαίρων, εὐχομαι τό Ἅγιον Πνεῦμα, διά πρεσβειῶν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, νά κατευθύνει τήν πορεία τῆς Ἀδελφότητός Σας καί νά σᾶς ὀδηγεῖ εἰς σωτηρίους.

† Ο ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ ΔΑΝΙΗΛ

**ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΕΔΕΣΣΗΣ, ΠΕΛΛΗΣ & ΑΛΜΩΠΙΑΣ**

Σεβαστή Γερόντισσα Μόνικα, χαίρετε ἐν Κυρίῳ.

Ἐλάβον τό βιβλίον τοῦ Ἰοσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου καί σᾶς εὐχαριστῶ λίαν ἰδιαίτερος.

Εὐχομαι ὁ Παντοκράτωρ Κύριος νά σᾶς εὐλογεῖ καί νά σᾶς ἐνισχύει ἐν παντί.

Μετά τιμῆς
† Ο ΕΔΕΣΣΗΣ, ΠΕΛΛΗΣ & ΑΛΜΩΠΙΑΣ
ΙΩΗΛ

**ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΖΑΚΥΝΘΟΥ**

Ἰοσιωτάτη,

Σᾶς εὐχαριστῶ ἀπό μέσης καρδίας γιά τήν ἀποστολή τοῦ βιβλίου μέ τίτλο “Ἅγιος Ἰωάννης Μαξίμοβιτς, Ἐπίσκοπος Σαγγάης καί Σάν Φρανσίσκο”, ἔκδοση τῆς Ἱερᾶς Μονῆς σας.

Εὐχομαι ὁ Ἅγιος Θεός νά εὐλογεῖ τό ἔργο Σας, χαρίζοντάς σας κάθε οὐράνιο δῶρημα.

ΜΕΤ’ ΕΥΧΩΝ ΕΝ ΚΥΡΙΩ
† Ο ΖΑΚΥΝΘΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΓΝΗΣΙΟ ΘΥΜΙΑΜΑ (Λιβάνι)

*Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου
ὡς θυμίαμα ἐνώπion σου.*

Η παρασκευή ἀλλά καί ἡ χρήση τοῦ θυμιάματος ἀφορᾷ τόν Θεό, εἰς τόν Ὅποιον πρέπει νά προσφέρουμε πάντα τό καλύτερο. Γι' αὐτό γιά τήν κατασκευή τοῦ θυμιάματος χρησιμοποιοῦμε τά καλύτερα ὑλικά, πρώτης ποιότητας καί μέ τόν παραδοσιακό τρόπο, πού χρόνια τώρα κατασκευάζεται τό γνήσιο λιβάνι. Μέ τά καλύτερα ὑλικά, μέ προσευχή καί προσοχή, ἡ Ἱερά Μονή μας κατασκευάζει γνήσιο θυμίαμα σέ πολλά ἀρώματα:

**ΧΕΡΟΥΒΙΚΟ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ,
ΓΑΡΔΕΝΙΑ, ΜΥΡΟ, ΤΕΡΙΠΕΜ
ΜΥΡΟ ΤΟΥ ΣΑΡΩΦ,
ΒΗΘΛΕΕΜ, ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙ,
ΒΙΟΛΕΤΤΑ, ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ,
ΝΥΧΤΟΛΟΥΛΟΥΔΟ,
ΣΤΑΥΡΟΛΟΥΛΟΥΔΟ,
ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟ**

Τό θυμίαμα αὐτό τό χρησιμοποιοῦμε στίς ἀκολουθίες μας, ἀλλά καί τό διαθέτουμε στούς πιστούς πού μᾶς τό ζητοῦν καί τό στέλνουμε ταχυδρομικῶς. Ὅσοι θέλετε μπορεῖτε νά ἀπευθύνεσθε στήν Ἱερά Μονή μας γιά νά σᾶς ἀποστείλουμε θυμίαμα.

**ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ ΤΡΙΚΟΡΦΟΥ ΦΩΚΙΔΟΣ
330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ ΤΗΛ. 26340 - 44391**

(9.00-2.00 τό πρωῖ καί 6.00-9.00 τό ἀπόγευμα)